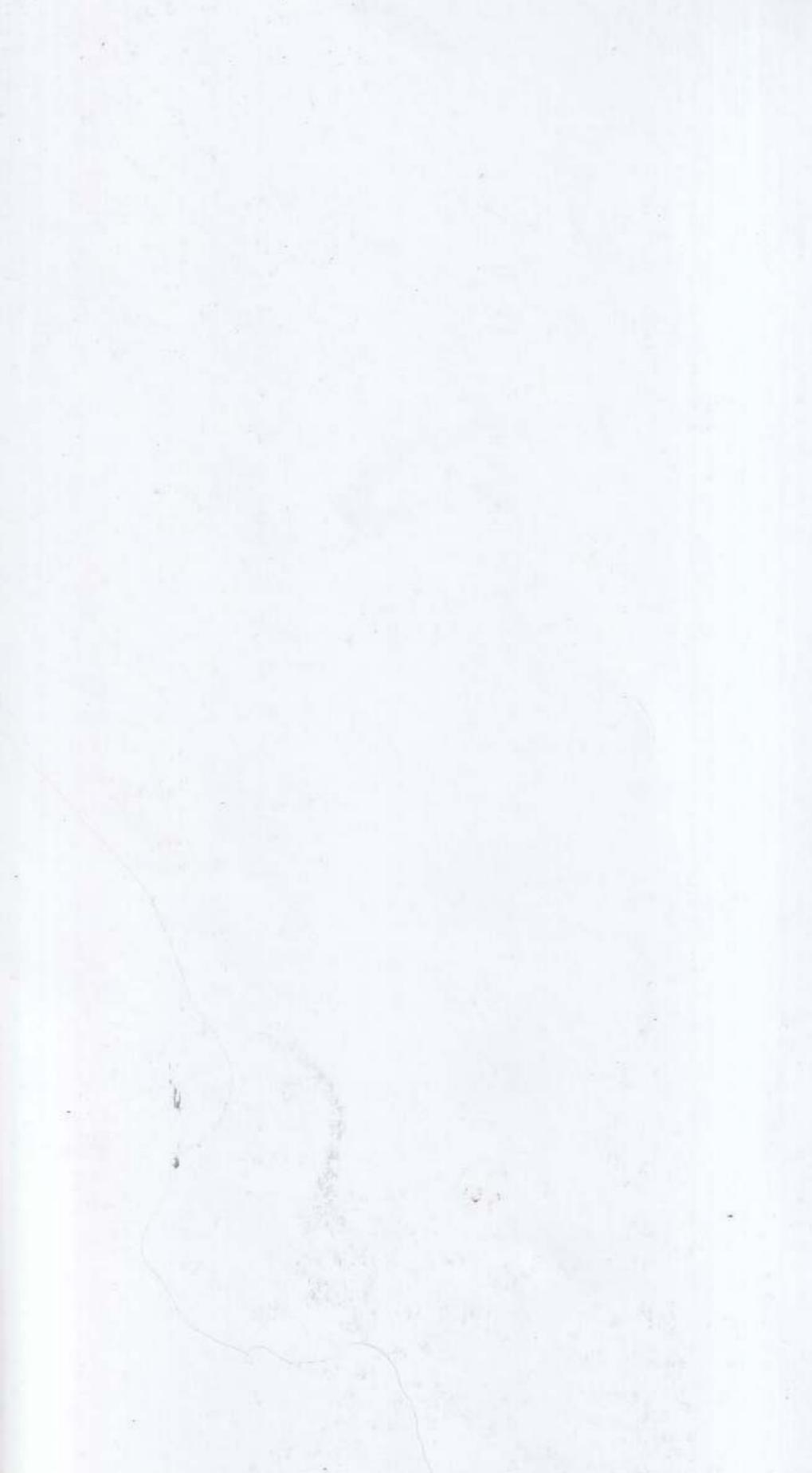


சிராஜ மக்கூர்

பேரன்பின் ந·ரமையி



பேரன்பின் ஈரமோழி

சிராண் மஷ்ஹூர்

சமுக அரசியல் படிப்பகம்

வெளியீட்டெண் - 03

பேரன்பின் ஈரமொழி

சிராஜ் மஷூர்

முதற் பதிப்பு: ஜூன் 2019

பக்கங்கள்: 112

© நூலாசிரியருக்கு

வெளியீடு: சமூக அரசியல் படிப்பகம்

117, பட்டினப் பள்ளி வீதி,

அக்கரைப்பற்று - 02

விலை: இலங்கை ரூபா. 200.00

Peranbin Eera Mozhi

Siraj Mashoor

Socio-Political Study Circle

117, Town Mosque Road,

Akkaraipattu - 02

077 3595 111

sirajmashoor@gmail.com

First Edition: January 2019

Pages: 112

© Author

Printers: City Point Printers
78/1, Udayaar Road, Akkaraipattu-02

Price: SL Rs. 200.00



இவருக்கு மகனா என
ஒவ்வொரு கணப்பொழுதும்
நான் வியந்து நிற்கும்
வாப்பா மஷ்ஹூர் மௌலவியின்
அழியா நினைவிற்கு...

உள்ளே.....

அணிந்துரை	09
முன்னுரை	13
1. பேரன்பின் ஈரமொழி...	19
2. தீர்ப்புக்காய்க் காத்திருத்தல்	21
3. குழப்பத்தின் நடுநாயகம்	23
4. அப்பம் தீஞ்ற குரங்கு!	25
5. இனி எப்போது வருவாய் இளம்பிறையே?	27
6. எல்லாக் கரைகளையும் தொட்டுச் செல்லும் நதி!	28
7. அப்துல் பாஸித்!	30
8. பபிலோனியாவின் தொங்கு தோட்டம்	33
9. கொடி பறக்கிறது! வழி பிறக்கிறது!!	35
10. வார்த்தைகள்... வார்த்தைகள்...	36
11. தட்டச்ச போய் தொட்டச்சானது	39
12. இன்றைக்கு ஏனிந்த மனம் பூத்து மகிழ்கிறது?	42
13. துருவப் பனிக்கட்டிகள்	44
14. இதுவே பகலாகியிருந்தால்...?	47
15. ரோஹிங்யாவின் சின்ன மகள்!	48
16. ஆதிலட்சுமி...	51
17. பரபரப்புகள் இல்லாத காலை	54
18. இரண்டாம் காலை	55
19. ஒருநாள் இந்த விதை ஓங்கி வளரும்!	56
20. கஃபாவைக் கழுவ முன்...	58
21. அழையா விருந்தாளிகள்!?	60
22. தலைப்பிறை!	62

23. முதிர்ந்த இரவின் பேரமைதி!	64
24. ஞானமும் கில்லை சாரமும் இல்லை!	67
25. கறுப்பு ஆடுகளே! கறுப்பு ஆடுகளே!!	69
26. ஊர்க் குருவியல்ல நான்- வலசைப் பறவை!	72
27. போய் விட்டாய் நண்பா!	74
28. உடைந்தது நாற்காலி மட்டுமா?	76
29. எனக்கு மட்டும் ஏனிந்த வலி?	78
30. இது நெல் மணக்கும் பூமி!	80
31. பெருங்குரலெடுத்துப் பாடனாயே ஒரு பாட்டு!	82
32. என் வீட்டில் வந்து இனி எப்போது மணியடிப்பாய்? 84	
33. எங்கே இருக்கிறாய் என்னன்பே?	87
34. ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் ஓராயிரம் பிரார்த்தனைகளும்	89
35. அதோ அந்தப் பறவை வேண்டும்!	90
36. மழை மழையாய் ஒரு மாலை!	92
37. புலரிப் பொழுது!	93
38. இலைகள், கிளைகள், விழுதுகள்...	94
39. கடல் எனக்குத் தோழன்	95
40. பேசவும் பகிரவுமாய்...	96
41. உறுத்தல்	97
42. ‘தலைவருக்கு’ சலாம்	99
43. எனக்குள் என்னதான் நேர்கிறது?	102
44. கேள்வி, மரணம்	104
45. முற்றுப் புள்ளிகள்...	106
46. இருத்தல்	107
47. நீ போலி	109

வார்த்தைகளுக்கு அப்பால்...

- உம்மா உம்மு றஷ்தா
- மனைவி பாத்திமா றுஸானா
- சகோதரி பாத்திமா ஸாஹூரா

இவர்கள் எப்போதும்
நிழல் போல் என்னைத் தொடர்பவர்கள்.
நான் பெண்களோடு வளர்ந்தவன்.
இவர்கள் இல்லாமல்- இவர்களது அர்ப்பணிப்பும்
ஆதாரமும் இல்லாமல்- எனது எந்தப் பணியும்
சாத்தியமில்லை. மனச் சுவரில் அழியாத சித்திரமாய்
இவர்களைச் செதுக்கியிருக்கிறேன்.
அதை வார்த்தைகளால் மொழிபெயர்க்க முடியாது;
மொழிபெயர்க்கவும் கூடாது.

பேரன்பின் ஈரமொழிக் கவிதைகள்

சிராஜ் மஷ்ஹுர் எனக்கு அறிமுகமானது ஒரு கவிதையூடாகத்தான். அவரை அப்போது நான் சந்தித் திருந்த நினைவும் இல்லை. ஒழுங்காகவும் தொடர்ச்சி யாகவும் சரிநிகர் இதழ் வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலம். சரிநிகர் ஊடாக ஒரு கவிதைப் போட்டியை நடத்தி, இளம் கவிஞர்களை ஊக்குவிக்கலாம் என்று எண்ணி 'வானமே எல்லை' என்ற பொதுத் தலைப்பில் கவிதைகளை அனுப்புமாறு கேட்டிருந்தோம்.

தலைப்பு வழங்காமலே கவிதைகளை அனுப்பச் சொல்லிக் கேட்பதா அல்லது தலைப்பை வழங்குவதா என்றும் வாதித்தோம். 'வானமும் எல்லை அல்ல' என்பதா அல்லது 'வானமே எல்லை' என்பதா என உடனடியாகத் தீர்மானிக்கவில்லை. நண்பரும் ஆசிரியருமான சிவகுமார், 'வானமே எல்லை' என்றே இருக்கட்டும். வானத்தின் கீழ் உள்ள எதைப் பற்றியும் ஏவ ரும் எழுதலாம். தலைப்பில் பல அர்த்தங்கள் தொக்கி நிற்கின்றன' என்று சொன்ன பிற்பாடு அத்தலைப்பை அறிவித்தோம்.

அப்போட்டியில் சிராஜ் எழுதிய கவிதை முதலிடம் பெற்றது. நானும் சிவகுமாரும் நடுவர்களாக இருந்தோம். யார் யார் எழுதியது என்று தெரியாமல்தான் நாங்கள் கவிதைகளை வாசித்தோம். அந்தக் கவிதைதான் சிராஜின் முதல் கவிதை என நினைக்கிறேன்.

அதன் பிற்பாடு ஆங்காங்கே அவருடைய கவிதை களைப் படித்துள்ளேன். அவற்றில் பல முகநூலிலும் உலாவுகின்றன. வாசித்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். அவரைச் சமூகவியல் ஆய்வாளராகவும் அரசியலாளனாகவும் எனக்குத் தெரியும்.

'அறிவின் உள்ளொளியைச் செயலின் மொழியில் பிசைந்து' புதியதோர் சேர்க்கையுடன் அரசியல் செய்ய விழையும் அழூர்வமான சிந்தனையுடையவர் சிராஜ்.

இந்தச் சிந்தனை, 'அரசியல் தற்கொலை'தான் என்று எண்ணத் தூண்டும். கவிதையும், நுண்ணறிவும், மக்கள் அரசியலும், அர்ப்பணிப்பும், நேர்மையும் அரசியலுக்கு உதவாது என்ற மாயையில் மூழ்கியிருக்கும் சமூகங்கள் நம் சமூகங்கள்.

இத்தகைய பின்னணியில் சிராஜின் கவிதைகளை வாசிக்கிறபோது அவற்றின் மென்மையான இயல்பு களுக்கு அப்பால் என்னுள் மேலெழுவது இரண்டு வகையான உணர்வுகள். ஒன்று, 1980 இலிருந்து இன்று வரை இலங்கைச் சூழலில் மேலெழுந்த பலவகை யான கவிதைப் போக்குகள், கவிதைகளின் தொனி, அரசியலையும் கடப்பாட்டையும் அவை உள்ளார்ந்து கிளர்த்திய முறைமை என்பவற்றை சிராஜின் கவிதை கள் தருவது. அரசியலைக் கவிதைகள் பின்னொதுக்க வேண்டும் என்ற போக்கு இப்போது வளர்கிற சூழலில், சிராஜின் இந்தக் கவிதைகள் முக்கியமானவை.

இரண்டாவது, அரசியல் கோபத்தை மென்னுணர் வோடும், உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாட்டோடும் அவர் எடுத்துரைக்கும் நளினம்.

அவருடைய கவிதா மனோநிலையை ஊடுருவி இருப்பது பேரன்பு; அவர் சொல்வது போல - பேரன் பின் ஈரமொழி. நெருக்கடியும், அவலமும் ஈரவிப்பும் அற்ற நமது சமூகங்களுக்குத் தேவை அதுதான்.

'பெருமுச்சைச் தவிர நம்மிடம் கைவசம் ஏது மில்லை' என்று நியாயமாகவே கவிதைக்கூடாக முறை யிடுகின்ற நண்பர், இன்னொரு கவிதையில் 'பெருங் கனவுகள் எல்லோருக்கும்தான் தொலைந்திருக்கின்றன' என்று யதார்த்தத்தையும் பதிவு செய்கிறார்.

எனினும், கவிஞரை முற்று முழுதான அவநம் பிக்கைவாதி என ஒதுக்கி விட முடியாது. காலப் பெருந்தியின் முடிவற்ற ஓட்டத்தையும் சூழல்களையும் கரை உடைப்புகளையும் அவர் இனங் காண்கிறார்.

சிராஜுக்கு எத்தகைய வீர வழிபாடுகளும் இல்லை. எவரை நோக்கியும் விமர்சனங்களை முன்னெறியத் தயங்காதவர் அவர். அவருடைய கவிதைகள் சொல்லும் சேதிகள் பலவற்றில் அதுவும் ஒன்று.

துயரத்தினதும் இழப்புகளினதும் பின்னணியில் துணிவையும் தேர்ந்த செயற்பாட்டையும் கவிதைகளுடாகவும் வரைகிறவர் சிராஜ்.

நீண்ட காலத்தின் பின் எழுத வந்திருக்கும் கவிஞரை மிக்க அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் வரவேற்போம். காலமும் தொடர்ந்த எழுத்தும் இடைவிடாத ஈடுபாடும் அவரது கவிதைகளை மேலும் மேலும் மெருகேற்றும்.

அலங்காரமும் உவமைப் பெருக்கமும் படிமச் சிக் கல்களும் தொனிக் குறைபாடுகளும் மிக்க கவிதைகள் முதன்மை பெற்றிருக்கும் ஒரு சூழலில், சிராஜின் கவிதைகள் நமது சுவைப்பையும் உவப்பையும் சிந்தனையையும் கோருபவை.

அன்புடன் இனிய வாழ்த்துக்கள்.

சேரன்.

07.01.2019

முன்னுரை

மொழியில் அற்புதங்களையும், புதிய புதிய சாத்தி யங்களையும் நிகழ்த்திக் காட்டுவதில் கவிதைக்கு பிரதான பங்குண்டு. சோம்பேறித்தனத்துள் கட்டுண்டு கிடக்கும் வாசகர்களால், ஆழ்ந்த வாசிப்பனுபவம் கிளர்த்தும் இந்த உணர்நிலையை அனுபவிக்க முடிவு தில்லை.

கவிதைகளில் வார்த்தைத் தேர்வு மிகவும் முக்கியம். தேர்ந்த வார்த்தைகளை ஒவ்வொன்றாய்க் கோர்க்கும் போது விதவிதமான அர்த்தங்கள் முகிழ்கின்றன. வரிகளுக்கிடையில் (between the lines) வாசிக்கிற போதுதான் புதுப்புது அர்த்தங்களைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கும்.

ஆனால், அநேகமானோருக்கு இந்த ஆழ்ந்த வாசிப்பு சாத்தியப்படுவதில்லை. கவிதைகளைப் புரிந்து கொள் வதற்கு முயற்சியும் உழைப்பும் அவசியம் என்பதை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளத் தயாரில்லை. ‘இப்படியான உழைப்பு எதற்கு? எடுத்த எடுப்பிலேயே எல்லாம் விளங்கி விட வேண்டும்’ என்று வாதிப்போர்தான் நம் மத்தியில் அதிகம்.

கவிதையியலும் ஒருவகை விஞ்ஞானம்தான் (Science). கவிதையின் விவரண மொழி (Descriptive Language) எல்லோருக்கும் சட்டென்று புரிவதில்லை.

கவிதையின் ஆள்புல எல்லைக்குள் வார்த்தைகள் மந்திரப் பொடியைத் தூவியிருக்கின்றன. அது உற்பவிக்

கும் புதுவித அர்த்தத்தை உணர்தலே கவிதை வாசிப்பின் அற்புதமான தருணம் எனலாம். வேறெந்த இலக்கிய வடிவத்தை (Genre) விடவும், கவிதை தூக்கலாக துலங்கித் தெரிவது இதில்தான்.

ஒரு படைப்பாளியின் எல்லாக் கவிதைகளும் நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது தவறு. ஒரேயோரு நல்ல கவிதையை அவர் எழுதினாலே போதும். நல்ல கவிதை என்று ஒரு கவிதையை எப்படித் தீர்மானிப்பது? காலாகாலமாய் விவாதத்திற் குள்ளாகி வரும் விடயம் இது. இதற்கென்று திட்ட வட்டமான- எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் அளவு கோல்கள் எதுவும் கிடையாது.

தேர்ந்த ஒரு வாசகனுக்கே கவிதையின் ஆழ்பொருளைப் புரிதல் சாத்தியம். பயிர் எது, களை எது என்பதை நல்ல விவசாயிதான் பிரித்தறிவான். வாசிப்பின் மீது தீராக் காதல் கொண்டிருக்கும் வாசகர்களுக்கு இது கடினமும் அல்ல; புதிய விடயமும் அல்ல.

நான் எப்போது கவிதை எழுத்த் தொடங்கினேன் என்று நினைவில் இல்லை. ஆனால், பாடசாலைக் காலத்திலிருந்தே கவிதை என்ற பெயரில் கொப்பியில் கிறுக்கியிருக்கிறேன். இப்படிக் கிறுக்கிய பலர் பின் னாட்களில் நல்ல கவிஞர்களாக வளர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், எழுதிய கவிதைகளை கவனமாக சேகரித்து வைத்திருக்கும் பழக்கம் என்னிடத்தில் இல்லை. என்னோடு சம்பந்தப்பட்ட பல ஆவணங்களை இவ்வாறு இழந்திருக்கிறேன். இப்படி இழந்த கவிதைகள் பல.

அத்தோடு கிரமமாக கவிதை எழுதும் பழக்கமும் குறைவு. எழுத வேண்டும் என்கின்ற ஆழ்மன உந்துதல் இருந்தால் மட்டுமே எழுதுபவன் நான். கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் 30 ஆண்டுகளாக எழுதிய 48 கவிதைகள் மட்டும்தான் கைக்கெட்டியிருக்கின்றன.

அதிலும், முகநூலில் இயங்கியபோது எழுதிய கவிதை களே இதில் அதிகம். பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை மிகவும் சொற்படை.

ஒருநாள் பஸ்ஸில் தொங்கிக் கொண்டு போகையில், அந்த நெரிசலுக்குள் பள்ளி நண்பனாருவன் எனது கவிதையொன்றின் சில வரிகளை ஞாபகமூட்டினான். எனக்கு ஆச்சரியம். என் கவி வரிகளுக்கு, மற்றவர்களது கவனத்தை ஈர்க்கும் ஆற்றல் இருக்கிறது என்ற நம் பிக்கையை அது தந்தது.

பத்திரிகைக் கால கவிதைகளை விடவும், முகநூல் கால கவிதைகள் பற்றிக் கிடைத்த எதிர்வினைகள் என்னை வியப்புற வைத்தன. நல்ல வாசகர்கள் நேசிக் கும் கவி வரிகளை நமக்கும் எழுத முடியும் என்கிற உணர்வு ஒரு முக்கியமான உந்துதல். வாசகர்கள் இல் லாமல் பிரதிகள் உயிர் பெறுவதில்லை. என்னுடைய கவிதைகளின் வாசகர்களுக்கு மிக்க அன்பும் இடையறாத நேசமும் சென்று சேர்ட்டும்.

நான் ஒரு நல்ல கவிஞரா என்ற கேள்வியை அடிக்கடி என்னுள் கேட்டுக் கொள்வதுண்டு. அதற்கான பதிலை வாசகர்களும் விமர்சகர்களுமே தீர்மானிக்க வேண்டும்.

எனது கவிதைகளின் ஈவிரக்கமில்லாத முதல் விமர்சகனாக நானே இருந்து வருகிறேன். எந்தக் கவிதையை எழுதினாலும், திரும்பத் திரும்ப அதைச் செம்மைப் படுத்த என்கைகள் பரபரத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இது எனது பலமா பலயீனமா என்று தெரியவில்லை.

'இப்போதுதானா முதல் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடுகிறீர்கள்? இத்தனை நாள் ஏன் தாமதித்தீர்கள்?' இப்படிப் பலர் கேட்கின்றனர். அதற்கு என் னிடமும் தெளிவான பதில் இல்லை.

எனது கவிதைகளை முறையாக நான் பேணி வைக்கவில்லை என்பது முதல் காரணம். நானே எனது முதல் விமர்சகனாக இருப்பதும், இந்தக் கவிதைகள் எந்தளவு தேறும் என்ற எண்ணமும் இன்னொரு காரணம் எனலாம். நீண்டகாலமாக இதைத் தேடித் தொகுப்பதற்கான உந்துதல் இல்லாமலேயே இருந்தது.

பலருடைய புத்தகங்களைப் பதிப்பித்த அனுபவம் தாராளமாக இருக்கும் எனக்கு, என்னுடைய சொந்தப் புத்தகங்களை வெளியிடுவதில் ஒருவித பொடுபோக் குத்தனம் இருந்ததை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். எது எப்படியோ, இந்த எல்லா நியாயங்களையும் தாண்டி எனது முதல் கவிதைத் தொகுதி இப்போது வெளிவந்து விட்டது. இதற்கு இவ்வளவு காலம் எடுத்திருக்கத் தேவையில்லைதான். உங்கள் எல்லோ ரையும் விட நானே இதனால் அதிகம் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எதிர்ப்பிலக்கியம் ஒரு கலாச்சார ஆயுதம் (கட்டுரை), இலங்கை: இது பகைமறப்பு காலம் (நேர்காணல்) ஆகிய நூல்களை அடுத்து, சமூக அரசியல் படிப்பகம் சார்பாக வெளிவரும் எனது மூன்றாவது நூல் இது.

1994 இல் சரிநிகர் நடத்திய 'வானமே எல்லை' திறந்த கவிதைப் போட்டியில் எனது 'இருத்தல்' கவிதை முதலிடம் பெற்றது. போட்டிகளுக்கு கவிதைகளை அனுப்பும் வழக்கம் எப்போதும் எனக்குக் கிடையாது.

நான் கலந்து கொண்ட ஒரேயொரு கவிதைப் போட்டி அது மட்டும்தான். அதற்கு முன்பும் பின்பும் எந்தக் கவிதைப் போட்டியிலும் நான் கலந்து கொண்டதுமில்லை.

'வானமே எல்லை' போட்டியின் நடுவர்களுள் ஒரு வராக, தமிழ் இலக்கிய உலகில் முக்கிய கவிஞர்களுள்

ஒருவராக மதிக்கப்படும் சேரனும் இருந்தார் என்பதைக் கேள்வியுற்றபோது, அப்போது இருபதையொட்டிய வயதில் இருந்த எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவர் எனக்கு மிகவும் பிடித்த கவிஞர்களுள் ஒருவர். கேட்ட மாத்திரத்தில், இந்தத் தொகுதி பற்றிய அவரது பார்வையை, ஒரு சில நாட்களுக்குள் எழுதித் தந்தார்.

‘பேரன்பின் ஈரமொழி’ - அற்புதமான தலைப்பு. அதையே தொகுதியின் தலைப்பாக வையுங்கள் என்றார். எனக்கும் அது பிடித்திருந்தது. சரிநிகரில் அரசியல் கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் முகிழ்த்து இன்றும் தொடரும் நட்பு அது. சேரனுக்கு எனது அன்பும் நன்றியும்.

இந்த அட்டைப் படத்தை வடிவமைத்துத் தந்த சிறந்த கவிஞரும் ஓவியருமான றஷ்மி எனது பள்ளிக் கால நண்பர். ‘குவியம்’ விஞ்ஞான சுஞ்சிகை தொட்டு கவிதை, இலக்கியம், ஓவியம், வாசிப்பு, வடிவமைப்பு என்று தொடரும் நட்பு அது. அவருக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

நூல் வடிவமைப்பில் உதவிய அஸார் வஸீர், நூலாக்கத்தில் உதவிய அப்துல் றஸாக் ஆகியோருக்கும் நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

எனது ஆரம்பகாலக் கவிதைகளின் முதல் வாசகர்கள் என் பள்ளித் தோழர்களே. அவர்கள் இப்போது எங்கெங்கோ சிதறி விட்டனர். அவர்களது அப்போதைய மதிப்பீடுகளில் நட்புக்கு அப்பாலான நேர்மை இருந்தது. அவர்கள்தான் என்னைத் தூக்கி நிமிர்த்தியவர்கள். அவர்களுக்குத்தான் முதலில் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

நான் தழைக்கத் தண்ணீருற்றிய எல்லா ஆசான் களையும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நெஞ்சார நேசிக்கி ரேன். ஓவ்வொரு சொல்லாய் எனக்கு ஊட்டியவர்கள் அவர்கள்.

அச்சில் வந்த என் முதல் கவிதையை வாசித்து விட்டு, வீடு தேடி வந்த வீ. ஆனந்தனின் பெருந்தன்மையையும் இங்கு மனங்கொள்கிறேன்.

வாழ்க்கை ஒரு அஞ்சலோட்டம்தான். இன்னொருவர் நம்மிடம் பலதைக் கொண்டு வருகிறார். அதைப் பெற்று நாமும் நமது பங்கிற்கு ஒடுகிறோம்; ஓடி முடிக்கிறோம். நாம் அதில் புதிதாய் எதைச் சேர்த்தோம், எதைத் தவிர்த்தோம் என்ற கேள்விகள் முக்கியமானவை.

புதிய பெறுமானச் சேர்க்கை (Value Addition) இல்லாவிட்டால் நமது இந்த வாழ்க்கையோட்டத்தின் அர்த்தம்தான் என்ன? நாம் அடுத்த தலைமுறைக்கு எதைக் கொடுக்கப் போகிறோம்?

இந்த அஞ்சலோட்டத்தில், இந்தக் கவிதைகளின் இடம் என்ன என்ற கேள்விகள்தான் என்னைக் குடைகின்றன. சமூக, அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு, வாழ்வில் தலையீடு செய்யாத கவிதைகள் அர்த்தமற்றவை என்பது என் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. கவிதையின்- கலை, இலக்கியத்தின்- சமூகப் பரிமாணத்தை இந்த இடத்தில் உறுதியாக வலியுறுத்துகிறேன்.

பல புத்தகங்களை எழுத வேண்டும், உங்களோடு கருத்துக்களையும் சிந்தனைகளையும் பகிர வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு இருக்கிறேன். இனிவரும் நாட்களில் அது காரிய சாத்தியமாக வேண்டும்.

பேரன்பின் ஈரமொழியால் உங்கள் எல்லோரையும் வாழ்த்தியவனாக....

மிக்க அன்புடன்,

சிராஜ் மஷ்ஹூர்

08.01.2019

பேரன்பின் ஈரமொழி...

நிச்சலனம் நீராடுமோர்
மென்காலையில்
நினைவு உணை நோக்கி நீண்டலையும்.
நீராம்பல் நிலவை அசைபோடும்
மார்கழிப் பனியில்
கனவுகள் அலையலையாய்
காலநதியில் மடிந்து செல்லும்.
பேரன்பின் ஈரமொழி
காற்றில் இழைந்து
மழைத் தாரையாய்
மனசெங்கும் மருதாணி பூசும்.

எதுவென்று புரியாத பரித்விப்பில்
மனம் படப்படக்கும்.
திரும்பும் திசையெல்லாம்
பச்சை வயல்
கொஞ்சம் பனி.
நிரலாய் நெடுவழியே
நிறமுதிர்க்கும் நீலப் பறவை.
படர்ந்த வானம்
அடர்ந்த மேகம்
இது வடிவான விடிவானம்.

மடி நிறைய மழைத்துளிகள்
 நீரோவியமாய் நீண்டு வளரும்.
 அது உயிராய்த் துளிர்க்கையிலே
 சலனமற்றிருக்கும் இரவு கூட
 காற்றில் குழைந்து
 சற்றே அசைந்தாடும்.
 மல்லிகைப் பூவால்
 இரவுக்கு நிறம் பூசி மணம் பூசி
 குதாகலிக்கிறது
 இந்தக் குழந்தை மனசு.

அன்பின் ஈரத்தை
 ஆன்மாவில் கரைத்தெடுக்குமோர்
 அதிசயக் கலவைக்கான தேடலில்
 கடந்து செல்கின்றன
 எஞ்சியிருக்கிற நாட்கள்.

29.12.2018

தீர்ப்புக்காய்க் காத்திருத்தல்

காலம் நெடுகிலும்
கால்கடுக்கக் காத்திருந்து
எத்தனை பெருங்கணவுகளைத்
தொலைத்திருக்கிறோம்.
எல்லாக் காத்திருப்புகள் போலவே
இதுவும் நம்மைக் குடைகிறது.

எப்போதும் போல இப்போதும்
நம்பிக்கைகளை மட்டுமே சுமந்திருக்கிறோம்.
நாமே துடுப்பாகவும்
நாமே வள்ளமாகவும் மாறியிருக்கிறோம்.
எது எதை முந்திச் செல்லும் என்பது
இனியும் புரியாத புதிர்தான்.

வலைகளை வீசி விட்டு
வார்த்தைகளைக் கூட்டிப் பெருக்குகிறோம்.
இப்போதைக்கு
'தீண்டத்தகாத' சொற்களின் பட்டியலில்
'நீதி' இல்லை.

எல்லாம் முடிந்த பிறகுதான்
மூச்சிரைக்க ஒடி வருகிறது தெருநாய்.
ரொம்பவும் களைத்துப் போனது போல்

ஒரு தோற்றம்.

அது தோற்றமா தோற்ற மயக்கமா
என்ற விவாதத்தில்
இன்னும் கொஞ்ச நாட்களைக் கடத்தலாம்.

யாரின் தீர்ப்பு இது?

யாருக்கான தீர்ப்பு?

வரப்போவது சட்ட விளக்கமா
மனச்சாட்சியின் முழுக்கமா?

கறுப்பு அங்கிகளை மாட்டிக் கொண்டு
வருவோரின் கதைக்காக
காதுகளைத் தீட்டியிருக்கிறோம்.
வரலாற்றின் தரிப்பிடத்தில்
இன்னும் ஒரு தடவை காத்திருக்கிறோம்.
ஒரு பெருமூச்சைத் தவிர நம்மிடம்
கைவசம் இப்போது ஏதுமில்லை.

11.12.2018

குழப்பத்தின் நடுநாயகம்

குட்டையைக் குழப்பிவிட்டு
 கோவேறு கழுதையொன்று
 கைகொட்டிச் சிரிக்கிறது.
 எது குதிரை எது கழுதையென்று
 விளங்காத தடித்தனத்தால்
 சட்டையைக் கிழித்துவிட்டு
 சண்டித்தனம் காட்டுவதாய்
 கிச்சுகிச்சு மூட்டுகிறது.

ஓரு மாதமாய் இங்கு
 ஆட்சியுமில்லை மாட்சியுமில்லையென்று
 அடித்துச் சொல்கிறார்கள்.
 யார் சொன்னது -
 இருக்கவே இருக்கிறோம் யாமென்று
 நிறுவும் அவசரத்தில்
 தியவன்ன ஓயாவுக்கு நடுவே
 ஓயாத குடுமிச் சண்டை.

கொம்பு முறுக்கும்
 ஜல்லிக்கட்டுக் காளைகளை
 அடக்கத் துடிக்கும் ஆவேசத்தில்
 புத்தி தீட்டவேண்டிய இடத்தில்

கத்தி தீட்டுகின்றனர்
'கெளரவு' நடிகர்கள்.

முஷ்டியை முறுக்கி
மிளாகாய்ப் பொடி வீசி வீசும்
தெருச் சண்டைக்காரர்கள்
கூந்தல் கட்டிய குறுக்குக் கோழிபோல்
செய்வதறியாது தாறுமாறாய்
அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிவதால்
தொலைக்காட்சியும் திரைக் காட்சியும்
குடேறுகின்றன.

கதாநாயகர்களை விட
வில்லன்களே நிறைந்திருக்கும்
சண்டைக் காட்சிகளால்
பலருக்கு மண்டை காய்ந்து விட்டது.

பரிவாரங்கள் கூடி பல தடவை
பஞ்சாயத்து நடத்தினாலும்
உருப்படியாய்
ஒன்றும் நடப்பதாய் இல்லை.
இது மீள முடியாத நச்சு வட்டம்.

கிணற்றில் விழுந்து விட்டு
எதுவும் புரியாமல் விழிக்கும்
பூணைக்குட்டிகள் நாம்.
மூழ்கிக் கொண்டேயிருக்கிறோம்.
வெளியேற ஒரு வழி வேண்டும்.

03.12.2018

அப்பம் தின்ற குரங்கு!

பாட்டி சொன்ன கதையில்
அப்பம் தின்ற குரங்கின்
கதைக்கு மட்டும் ஆயுச நூறு.
குரங்குகளின் பாணைக்கு
அரசியல் அந்தஸ்து இருக்கிறது.
'அப்பம் தின்ற குரங்கு'
'ஆப்பிழுத்த குரங்காய்' மாறினால்
ராஜ மரியாதை கிடைக்கும்.

தெரிந்த அறங்களெல்லாம்
தீயாய்க் கருகுகின்றன
இந்த அப்பக் கதையில்.
குரங்குகள் மட்டும் மாறவேயில்லை.
அப்பத்தை விழுங்கி விட்டு
தாவித் தாவிப் பாய்கின்றன.
தலைக்கு விலை கூடிய கிறுகிறுப்பில்
தறிகெட்டு ஒடுகின்றன.

எங்கே போகிறோம் என்று
தெரியாத ஒட்டம் -
இது ஒரு கண்ணாழுச்சி ஆட்டம்.
எது சதி? எது விதி?
யாரின் விதியை யார் எழுதுவது?

யார் வென்றாலென்ன
யார் ஆண்டாலென்ன,
குரங்குகளுக்கு அப்பம்
கிடைத்தால் சரி.

குழந்தைகள் போல நமக்கு
கதைகேட்கத் தெரிந்தால் போதும்-
அது போதும்.
புதினம் பார்த்துப் பழகின கூட்டத்திற்கு
எல்லாமே புதினம்தான்-
நேற்றொரு புதினம்
இன்று இன்னொன்று
நானை மற்றொன்று.

28.10.2018

இனி எப்போது வருவாய்
இளம்பிறையே?

அந்தி வானத்தில்
கண்கள் பூத்திருக்கையில்...
காலப் பெருந்தியில்
ஒரு துளியாய் வந்தாய்
இளம்பிறையே!
அத் இளம்பிறையே!!

மேக மூட்டங்களினுடே
மெதுவாய் நடந்து போகிறாய்
நினைவைக் கடந்து போகிறாய்
இரவின் மௌனத்துள்
ஆழப் புதைந்து போகிறாய்.

இனி எப்போது வருவாய்
இளம்பிறையே?
நெருங்கி வந்து எந்தன் மடியில்
எப்போது கண்வளர்வாய்
இளம்பிறையே,
அத் இளம்பிறையே?

22.08.2018

குறிப்பு:
சுத்: பெருநாள்

எல்லாக் கரைகளையும் தொட்டுச் செல்லும் நதி!

'எல்லாக் கரைகளையும்
தொட்டுச் செல்லும் நதி'
என்றெனைச் சொன்னாய் தோழ.
இமைகள் படபடக்க
மனவெளியில் நீர் சூழித்து
ஆழம் பெறுகிறது.
ஒரு நதியைப் போல
உள்ளார அர்த்தங்களும்
விரிந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

நடந்தாய் வாழி
எந்தன் மன நதியே!
ஓய்வின்றி எப்போதும்
ஓடிக் கொண்டேயிருப்பதில்தான்
உயிரின் உள்ளோசை கேட்கிறது.
காடு மலையெல்லாம் கடந்து
சிறு சந்தில் குறுகி
நெடுவழியில் நீண்டு
பொங்கிப் பிரவகித்து
பெருவெளியில் விரிந்து பரவி
சமுத்திரத்தில் அமைதி கொள்ளும்

இந்த நதி-

எல்லாக் கரைகளையும் தொட்டுச்
செல்லும் நதி.

தேங்கி அழிகிற உலகில்
தூங்கி உறைகிற வெளியில்
உயிர்த் துடிப்போடும் உள்ளசைவோடும்
உன்மத்தம் கொள்கிறது இந்த நதி.

ஓரு நதியின் மனசு
வந்து வாய்த்திருக்கிறது.
வேறென்ன வேண்டும் ?
நடந்தாய் வாழி
எந்தன் பெரு நதியே!

15.08.2018

அப்துல் பாளித்!

நீ மரணத்துடன் போராடிய
அதே இடத்தில்தான்
என் கால்கள் பதிந்திருக்கின்றன.
தீ பரவியெழுந்த கரும் புகையுள்
மனச்சாட்சி கருகிச் சாம்பலாகிறது.
கண்களில் தீ நிழலாய் ஊர்கிறது
உன் மரண ஒலம்.

இங்குதான் நாம் தோற்றுப் போனோம்.
இங்குதான் நமது அரசியல் தோற்றது.
நமது ஆண்மீகம் தோற்றது.
நமது தலைமைகள் தோற்றன.
நமது எல்லா அஸ்திரங்களும்
தோற்றுப் போயின.
கடைசியில் எல்லாமே இங்கு
தோற்றுத்தான் போயின.

கேட்க வேண்டிய தருணத்தில்
உன் அமுகுரல் யாருக்கும் கேட்கவில்லை.
அது தாமதித்துத்தான் ஊருக்குக் கேட்டது.
அப்போது உன் உடலை கபன் துணிகளால்
போர்த்துவதைத் தவிர
வேறைதைத்தான் செய்ய முடிந்தது?

எல்லாமே இங்கு தாமதிக்கிறது.
 இயலாமையின் பாசி படிந்த
 போவி இழுத்தடிப்புகளால்தான்
 நெஞ்சுரமில்லாத கோழைத்தனங்களால்தான்
 வழி தெரியாத் தடுமாற்றத்தினால்தான்
 முயற்சி இல்லாத சோம்பேறித்தனத்தால்தான்
 நமது தலைப்பாகைகள் சரிகின்றன.
 நமது தலைமைகள் சரிகின்றன.
 நமது தலைவிதி சரிந்து வீழ்கிறது.

இனியும் தாமதங்கள் தேவையில்லை.
 வெட்டிப் பேச்சுகள் தேவையில்லை.
 மலைக் குன்றிலிருந்து வீசும்
 குளிர் காற்றின் சிலிர்ப்பு தேவையில்லை.
 உறைந்து போன மனிதர்களின்
 உறக்கம் தேவையில்லை.
 கூதிர் காற்றில் சோம்பல் முறிக்கும்
 தலைமைகள் தேவையில்லை.

இன்னொருவருக்காய் நாம்
 இனி ஏன் காத்திருக்க வேண்டும் ?
 எரிகின்ற நெருப்பை
 அணைத்தாக வேண்டும்.
 தாகித்த நெஞ்சங்களில்
 தண்ணீர் வார்க்க வேண்டும்.
 அறிவின் உள்ளொளியை
 செயலின் மொழியில் பிசைந்து
 புதியதோர் சேர்க்கை
 செய்தாக வேண்டும்.

இன்னமும் நாம்
நம்பிக்கை இழக்கவில்லை.
என் இளைய தோழனே!
நீ வீழ்ந்த இடத்திலிருந்துதான்
நிமிர்ந்து எழுவோம்.

21.03.2018

குறிப்புகள்:

அப்துல் பாஸித்: கண்டி கலவரத்தில் கொல்லப்பட்ட
இளைஞர்கள்.
கபன் துணி: மரணித்த உடலைச் சுற்றி அணிவிக்கும் ஆடை

பபிலோனியாவின் தொங்கு தோட்டம்

பாதி நீருடே மூழ்கி
 மீதி உப்புக் காற்றில் மோதி
 நீராடி நிலமாடி
 பின் வான் மீதேறி
 ஒளிக் கிரணங்களை
 அள்ளி முடித்து
 வலித்து வலித்து
 இந்த வாழ்க்கையை
 நிமிர்த்தி வைக்கப் போராடுகிறது
 இந்தக் கைகள்- சின்னங்க் கைவிரல்கள்.

வள்ளங்கள் போலாடும்
 உள்ளத்து ஓலி
 வந்திங்கு காற்றில் அலைகிறது.
 தோணியை ஏணியாக்கி
 மிதக்கும் கனவுகளில்
 பபிலோனியாவின் தொங்குதோட்டம்
 அசைந்து செல்லும் காட்சிப்பிழை
 கண்களில் ஊர்கிறது.

எந்த முடிவுகளும் இல்லாத
 கணிதச் சூத்திரங்கள்

பூச்சியங்களால் முடிவிலியாகி
கற்பனைக்கெட்டாத ஒரு புள்ளியில்
பிழைத்துப் போகின்றன.

கணக்குப் பிழையை
ஒளியின் வேகத்தால்
முடிச்சவிழ்க்கப் பார்க்கிறோம்.
அவசரத்தில் எதுவும் பிடிப்பாமல்
பிழைத்துப் போவதே
நமது ஆள்கூற்றுத் தளத்தின்
எழுதப்படாத விதி என்றாகிறது.

ஆழக் கடவின் அடி நீரோட்டத்தில்
அடர்த்தி கூடி சுழிக்கிறது
இந்தச் சின்ன மனசு.
குனிந்து பார்ப்பது ஒரு பக்கம்
நிமிர்ந்து பார்ப்பது இன்னொரு பக்கம்.
360 பாகைக்குள் மூழ்கியிருக்கையில்
சட்டென்று வட்டம் கோளமாகிறது.

நீரும் நிலமும் கடந்து
பறவையாகிப் பறக்கையில்
நிலவைத் தொடலாமென்று
எழுதியிருக்கிறது நீல வானமெங்கும்.

மன்னார் வளைகுடாவில்
நெருங்கி வருகிறது
பபிலோனியாவின் தொங்கு தோட்டம்.

24.02.2018

கொடி பறக்கிறது! வழி பிறக்கிறது!!

காலப் பெட்டகத்தின் கண்ணென்றிரே
கணவுகள் சிறகசைக்கும் மெல்லொலி
கவிதை வரிகளிடையே நீந்துகிறது.

இருள்வெளியை ஊடறுத்து வரும்
மெல்லிய ஒளித் துளிர்,
கொடியாகி உயர்ந்து பறக்கிறது
கொடி போல உள்ளாரப் படர்கிறது
விடியலின் ஒளிக் கீற்றாய் வளர்கிறது.

நினைவின் நதியிடையே நீந்துகிறேன்.
நிலவின் ஒளியை ஏந்துகிறேன்.
காலம் கண் சிமிட்டி அழைக்கிறது.
இனிதாய் ஒரு சேதி சொல்கிறது.
கொடி பறக்கிறது!
வழி பிறக்கிறது!!

16.02.2018

வார்த்தைகள்... வார்த்தைகள்...

காய்ந்த சருகுகள் போல்
 அவர்கள் உதிர்த்த
 காற்றுப் போன வார்த்தைகள்
 காற்றடிக்கும் திசையெல்லாம்
 கலைந்து செல்வது உங்கள்
 கண்களுக்குத் தெரிகிறதா தோழர்களே?

உங்கள் அன்பின் ஈரம் சுமந்த வார்த்தைகள்
 பாரம் கூடி நெஞ்சக் கூட்டை
 இதமாய் நனைத்திருக்கின்றன;
 சமயத்தில் அவை ஒத்தடங்கள் தருகின்றன.
 அழகிய புல்லாங்குழலின் இனிமை
 எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது.

சில வார்த்தைகள் விதையாகி
 முளைத்து வளர்கின்றன;
 மாடத்தில் ஒளிவெள்ளாம் பாய்ச்சுகின்றன.

சில வார்த்தைகளுக்கு உயிர் இருக்கிறது
 சில வார்த்தைகள் செத்துப் போய் விட்டன
 இன்னும் சில குற்றுயிராய்க் கிடக்கின்றன
 சிலதோ அரைகுறையாய் அலைகின்றன.

ஆமை போல் அடங்கிக் கிடக்கின்றன
 அநாதையாய் சில வார்த்தைகள்.
 சில வார்த்தைகள் கடலுக்குள்
 மூழ்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.
 சிலது பூமிக்குள் புதைந்து போயின.
 அதைக் காப்பாற்றத்தான் யாருமில்லை.

மலைக்குகையிலும் மரக்கிளையிலும்
 சயனித்திருக்கின்றன சில வார்த்தைகள்.
 குதிரைப் பந்தயத்திற்குத்
 தயாராகி நிற்கின்ற வார்த்தைகளை
 அதன் பாட்டில் விட்டு விடுவோம்.

வார்த்தைகளுக்கும் பருவகாலங்கள் உண்டு.
 மாரிகால வார்த்தைகளில் ஈரம் கசியும்
 கோடைகால வார்த்தைகள் சுட்டெரிக்கும்.
 சில வார்த்தைகளில் இலை துளிர்க்கும்.
 சில வார்த்தைகளில் இலை உதிரும்.

அன்புதான் உலகப் பொதுமொழியன்றோ?
 யாரையும் காயப்படுத்தாத வார்த்தைகளால்
 நம் கனவுகளை வரைவோம்.
 நம் கண்ணீராலும் வியர்வையாலும்
 அதைக் கழுவுவோம்.

சூடேறிய வார்த்தைகள்
 நம்மை உரசிப் பார்க்கையில்
 நாம் தளர்வதுமில்லை
 துவண்டு வீழ்வதுமில்லை.

சோதனைகள் நம்மை நெருக்குகையில்
நம் பிடி ஆழ இறுகுகிறது
நம் சிரம் தாழ்ந்து பணிகிறது
நம் கரங்கள் உயர்ந்து எழுகின்றன.

மழை கருக்கட்டிய முகில்களோடு
இந்த வார்த்தைகள் சங்கமித்திருப்பது
இப்போது தெரிகிறதா தோழர்களே?

03.11.2017

தட்டச்ச போய் தொட்டச்சானது

இலையையும் மரத்தையும்
சாறு வடிய வடிய
கூரிய கல்லால்
மரக்குச்சியால்
கிழித்துக் கிழித்து எழுதினவே
ஆதிமனிதனின் கைகள்.

களியிலும் மெழுகிலும்
கூராயுதங்களால் எழுதிப் பழகிய
நம் முன்னோரின் கரங்கள்
காலப் பெட்டகத்தினுள்
கண்ணாடி இழைபோல் ஓளிர்கின்றன.

காய்ந்த பனையோலையில்
குற்றெழுத்தில்லாமல்
எழுத்தாணி கொண்டு
எழுதியதொரு காலம்.
உளியால் கல்லைப் பொழிந்து
கல்வெட்டாய் - அழியாச் சுவடாய்
ஆனது இன்னொரு காலம்.

தோலிலும் எலும்பிலும் எழுதிய
 அதே கரங்கள்
 இறகில் மைதொட்டு எழுதியபோது
 பறவைகள் போல சிறகசைத்துப் பறந்தன.
 காற்று வெளியெங்கும்
 எழுத்தின் இடையறாத வாசம்.

மையூற்றுப் பேணாவால்
 கடல் போல எழுதிய எழுத்துகள்
 காலப்பெருவெளியைக்
 கடந்து சென்றாயிற்று.

ஓவ்வொன்றாய்க் கோர்த்து
 மைதடவி அழகு பார்த்து
 அச்சு வாகனமேறியதே -
 அப்போது குட்டி போடும் மயிலிறகாய்
 ஊரெல்லாம் பரவியதும்
 இதே எழுத்துதான்.
 அப்போதும் அதைக் கோர்த்தது
 இதே கரங்கள்தான்.

குமிழ்முனைப் பேனா பிடித்து
 கிலோமீற்றர் நீளத்திற்கு எழுதிய கரங்கள்
 இன்னொன்றல்ல - இதேதான்.

காலம் சுழன்று நேற்றானது, இன்றானது.
 எழுதுவதற்கு பேனை
 தேவையில்லை என்றானது.
 விசைப்பலகையைத் தட்டித் தட்டியே
 தட்டச்சானது.

தட்டும் காலம் போய்
தொடும் காலம் வந்தது.
இப்போது மென்பலகையைத்
தொட்டுத் தொட்டே
அது தொட்டச்சானது.

காலம் நம்மைப் பார்த்து
அடிக்கடி கண் சிமிட்டுகிறது.
எழுதுகருவிகள் மாறின
எழுதும் கரங்கள் மாறவில்லை.

01.11.2017

குறிப்பு:

இந்தக் கவிதையும் தொட்டச்சில் (Touch Pad) உருக் கொண்டதுதான்.

இன்றைக்கு ஏனிந்த மனம் பூத்து மகிழ்கிறது?

மாம்பழக் குருவியொன்று
மந்திரக் குரலெடுத்துப் பாடுகிறது.
காற்றின் மடல்களைங்கும்
மழைச் சொட்டு ஈரம்.
யுகாந்திர மெளனத்தின்
ஆணிவேர் அசைந்து
சிறு நதி போல நடந்து செல்கிறது.

இரவின் தாழ்வாரத்தில் தனித்திருக்கையிலே
விடியலின் காலடியோசை கேட்கிறது
நெருங்கி வந்து நம் விரல்களைக் கோர்க்கிறது.
உள்ளார ஊர்கிறது ஆனந்தப் பரவசம்.
காத்துக் காத்திருந்த கனவு மெய்ப்படுகிறது.
கொடியசைந்து படர்கிறது
புதுத் திசை வழியே நகர்கிறது.

மழைத் தாரைகள் வடிவாய் உடலசைத்து
வானத்தில் வரைகின்ற படிமத்தில்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின்
மாசாலச் சிரிப்புகள்;
மழைக்காலச் சிலிர்ப்புகள்.

பார்க்கும் இடமெல்லாம்
மார்கழிப் பனித் தூவல்களின்
மந்திர வாசம்.

தலைப்பு துளிர்க்கிறது.
காலத்தை வென்று அது சிலிர்க்கிறது
நெருங்கிய அழைப்போசை கேட்கிறது.
நீலக் கடல் நிழல் விரிக்கிறது.
ஆழ்மனம் ஏனோ ஆர்ப்பரிக்கிறது
எண்ணத் திட்டுகளுக்கு
வண்ணச் சொட்டால் வடிவு சேர்த்து
வந்து வந்து விழுகிறது
புன்னகயால் புடம் போட்ட புதுமொழி-
ங்கள் மூத்தோரின் அகவிழி.

இந்தக் காலை ஏன் இதழ் பிரிக்கிறது?
இன்றைக்கு ஏனிந்த மனம் பூத்து மகிழ்கிறது?

31.10.2017

துருவப் பனிக்கட்டிகள்

வழிநெடுக
காற்றோடு கோர்த்திருந்த கைகளிலிருந்து
சொட்டுச் சொட்டாய்
வடிகிறது ஈர மணல்.
வானமுகட்டில் சாத்தியிருந்த
ஏணிப்படி வழியே
மெதுவாய்க் கீழிறங்கி
சோம்பல் முறிக்கிறது
மூன்றாம் ஜாமத்து நிலவு.
சாவகாசமாய்ப் பாய் விரித்து
கால்நீட்டி அது படுத்துறங்கிற்று.
காலையில் அதை
எப்படி எழுப்புவதென்ற கேள்வியை
தலையில் சுமந்து கொண்டே அலைகிறது
மாவிலைப் பனித்துளி.
குயில்களின் கண்களுக்கு
அந்தக் கேள்விகள்
புலப்படவேயில்லை -
கடைசிவரைக்கும்.

அரியங்கள் இல்லாமல்
ஒளி முறிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

புரியாத கணிதச் சமன்பாடுகளுள்ளே
 நிறங்களைக் குழைத்தெடுக்கும்போதெல்லாம்
 காலப் பெருந்தியில்
 கால்கள் புதைந்து கொண்டே செல்கின்றன.
 முடிவிலியில் ஆழம் பார்க்கும்
 விந்தையா இது?

இடையிடையே எதுவும் புரியாத
 ஒரு பேரமைதி.
 அச்சம் பரவும் நிச்சாமம்.
 திடீரென கைகள் சிறகாகிப் பறக்கின்றன.
 மேகத்தைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்க்கிறது
 அனுபவப் பேராசானின் பெரு விரல் நுனி.
 துண்டு துண்டாய்ச் சிதறி
 பிரபஞ்சமெங்கும் இறைந்து கிடக்கும்
 பின்னங்களுக்கு வியர்த்திருக்கிறது.
 விசிறி தேடி அதன் கைகள் நீள்கின்றன.
 விரல்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில்
 சூரல்களைக் காணவில்லை.

இந்த வார்த்தைகள்
 வித்தியாசமாய் மணக்கின்றன.
 உற்றுக் கேட்டால்
 மனச நடந்து செல்லும் சத்தத்தால்
 காற்று அதிர்வது கேட்கிறது.
 மனச மட்டுமா-
 கவிதையும்தான் நடந்து செல்கிறது.

காலத்தை ஏதிர்த்திசையில் நகர்த்தும்போதெல்லாம்
 பருவம் மாறிப் பெய்யும் மழை போல
 கண்ணீருக்குள் கவிதையும் சேர்ந்தே
 காற்றோடு கலக்கிறது.

தூரத்தே அரிஸ்ரோட்டில்
 அரிக்கேன் லாம்புடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்.
 சேயின் மோட்டார் சைக்கிள் டயறியின்
 பின்பக்கமாய் நான் ஏறியிருக்கிறேன்.
 வானத்திலிருந்து வந்திறங்கப் போகும்
 இயேசுவின் குரல்
 எரமழைக் காற்றில் அதிர்கிறது.
 டமஸ்களின் வெள்ளை மினாராக்களில்
 புறாக்கள் பறக்கின்றன.

‘பா(b)வாத மலை’ அகன்று தெரிகிறது.
 துருவப் பனிக்கட்டிகளின்
 வெள்ளைக் குளிரால் உடல் சிலிர்க்கிறது.
 கிளிமஞ்சரோவில்
 கனவுகள் கூடு கட்டியிருக்கின்றன.
 மக்காவின் வசீகரப் புன்னகை
 ஆரத் தழுவுகிறது அடிநெஞ்சை.
 கிழக்கொளியில் கண்கள் பனிக்கின்றன.

பார்வைகள் படாத-
 பட மறுக்கின்ற
 கிழக்கிலும் தெற்கிலும்தான்
 கண்கள் நிலைகுத்தி நிற்கின்றன.
 இங்குதான்
 கவிதைக்கு அர்த்தம் செறிகிறது;
 நமது கனவுகள் உயிர்க்கின்றன.

20.10.2017

குறிப்புகள்:

பாவாத மலை: சிறிபாத / சிவனொளிபாத மலை
 தெற்கு: Global South.
 கிழக்கு: கீழைத்தேய நாடுகள்

இதுவே பகலாகியிருந்தால்...?

எப்போதும் கடந்து கொண்டேயிருக்கும் இரவு
நிலவில் தங்கி விட்டுச் செல்லாம் என்று
இன்று முடிவெடுத்திருக்கிறது.

பூரண வட்டமாய் இல்லை இந்த நிலவு.

பாதிக்கும் மேலாய்த் தேய்ந்து

ஏதோவொரு மனக் குழப்பத்தில்

பின்னிரவின் வானைப் பிடித்திமுக்கிறது.

ஒளியுதிர் காலமாய் இருக்கக் கூடும்.

வளைக்க முடியாத வட்ட இருஞுள்ளிருந்து

ஒளித் துகள்கள் சிதறுகின்றன.

ஒவ்வொன்றாய்ப் பொறுக்கப் போகையில்

ஒளிக்கதிர்கள் நட்சத்திரங்களாய் முளைக்கின்றன.

கூதிர் காற்று மரப்பட்டையில் ஒடுங்கியிருக்கிறது.

எந்தப் பறவையின் ஒலியும் கேட்பதாயில்லை.

இந்த நிலவிலா ஆம்ஸ்ற்ரோங்கின்

கால்கள் பதிந்திருக்கும்?

இன்னும் நம்ப மறுக்கிறது மனசு.

பேரமைதிக்குள் நடந்து களைக்கிறபோது

கொதிக்கும் மனசின் குரல் கேட்கிறது.

திரும்பிப் பார்த்தால் வேறு யாருமில்லை.

நான் மட்டும்தான்

தன்னந் தனியனாய்.

07.10.2017



ரோஹிங்யாவின் சின்ன மகள்!

நாஃப் நதியில் மிதந்து வரும்
என் சின்ன மகளே,
இறந்த பின்னும்
உன் உதடுகள் ஓட்டவில்லை.
சின்ன வாய் திறந்திருக்கிறது.
இப்போதும் நீ நியாயம் கேட்கிறாய்.

துடிக்கத் துடிக்கப் பேசினாயே
சின்னதாய் சில வார்த்தைகள்-
உன் கடைசிச் சொற்கள்-
கூழாங்கற்களைப் போல அதைப்
பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
அபாபீல் பறவைகளிடம் சென்று நான்
அதைக் கொடுப்பேன்.

காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வரும்
 உன் கடைசிக் குரலால்
 அதிர்ந்த மனச்சாட்சி
 இன்னும் அடங்கவில்லை.
 இனியும் அடங்கப் போவதில்லை.
 செய்திகளுக்கும் படங்களுக்கும்
 கவிதைகளுக்கும் முன்னால்
 கையாலாகாத கோழைகளாய்
 நாம் தலைகவிழ்ந்திருக்கிறோம்.

கண்மூடியிருக்கும் உன்னை
 இனி மண் மூடி விடலாம்.
 இந்த ஆற்றங்கரையில்,
 எங்கோ வனாந்தரத்தில், புற்தரையில்,
 இல்லாவிட்டால் ஒரு மண்திட்டில்
 உன் உடல் புதைக்கப்படலாம்.

அதனாலென்ன ?
 மனிதம் கசியும் மனங்களில்
 உன்னைப் புதைக்க முடியாது.
 பதைக்கப் பதைக்கப் பேசத் துடிக்கும்
 உன் குரல்வளையை
 அமுக்கி விடமுடியாது.
 ஈரம் கசியும் உன் சொற்களைக்
 காய வைக்க முடியாது.

நாஃப் நதியின் இடத்தில் எனக்கு
 நந்திக் கடல் தெரிகிறது.
 அய்லான் குர்தியின் அதே குழந்தை முகம்,
 அதே காட்சிகள், அதே கண்ணீர்...

எதை யாரிடம் சொல்லியமுவது ?
கோழைகளின் உலகத்தில்
நாம் கொள்ளி பொறுக்குகிறோம்.
பொறுக்கிகளின் உலகத்திலிருந்து
போய்விட்டாயடி என் சின்ன மகளே,
சுவனத்தின் வாசலில்
உன் காலடியோசை கேட்கிறது.

யுக முடிவு வரை
நீதி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும்
என் சின்ன மகளே,
நீ இறந்து விட்டாய் என்றா நினைக்கிறாய் ?

30.08.2017

குறிப்பு:

அபாபீஸ் பறவை: ஆப்றஹாவின் யானைப் படையை,
சிறு கற்களால் அழித்த பறவைகள். இது பற்றிய சம்பவம்
அல்குர்ஆனில் வருகிறது.

ஆதிலட்சுமி...

தனுஷ்கோடியிலும் தலைமன்னாரிலும்
ஆழப் புதைந்திருந்தேன்.
கரையிலும் மணவிலும்
கடவிலும் புதைந்த என்னை
முன்னோரின் கதையொன்று தடுக்கிறது;
நெருஞ்சி முள்ளாய்த் தைக்கிறது.

‘ஆதிலட்சுமி’ மூழ்கியபோது
அழுத குரல்கள் காதோரம் கேட்கிறது.
கண்களும் மனச்சாட்சியும் கலங்கி
இந்தக் கவிதையெங்கும் ஈரம் கசிகிறது.
கரைசேர முடியாமல் ஆழி தின்ற
‘ஆதிலட்சுமியை’ நினைக்கிறேன்.
பலியாகிய எழுபதாயிரம் பேரை
நினைக்கிறேன்- நினைந்தமுகிறேன்.
டைட்டானிக்கிற்காக அழ முடிந்த தேசத்தில்
நான் ஆதிலட்சுமிக்காக அழுகிறேன்.

திருநெல்வேலியிலும் தஞ்சாவூரிலும்
தென்னகத்து மதுரையிலுமிருந்து
மனசெல்லாம் ஆசைகளைச் சுமந்து
மன்னார்த் தீவில் வந்திறங்கி

கால்கடுக்க நடந்து வயலாடி,
 காடு கடந்து மலையேறி
 பாதிவழியில் பிணமாகி நின்ற
 பெருந்துயரின் வலி இது.
 மலையகத் தமிழரின் தீரா வலி.
 மர்மங்கள் நிறைந்த
 மாயாரட்டையின் அடர்வனங்களுள்
 கனவுகள் பொசுங்கிய
 பேரவைத்தின் பெருங்கதை!

மலைகளைப் போல
 எப்போதும் வளைந்துதான் இருக்கிறது
 இவர்தம் வாழ்க்கையும்.
 இந்த மலைகளைத் தவிர
 இவர்களுக்கு வேறு நண்பர்கள் இல்லை.

மலைகளை வரைய வந்தேன்.
 ஒரு குழந்தையைப் போல
 தடுமாறி நிற்கிறேன்.
 சித்திரப் பாடத்தில் வரைந்த மலைகள் வேறு
 சரித்திரப் பாடத்தில் படித்த மலைகள் வேறு.
 காலனிய முற்குறிப்பும்
 பேரினவாதப் பிற்குறிப்பும் இல்லாமல்
 இந்த மலைகளை வரைய முடியாமல்
 கைகள் தடுமாறுகின்றன.

வண்ணங்களால் வரைவதா?
 எண்ணங்களால் வரைவதா?
 இல்லை வாழ்க்கையால்தான் வரைவதா?
 ஆதிலட்சமியின் வாரிசுகளை-

இந்த மலைத் தேசத்து மக்களை
 கடலும் காடும் மணலும் மலையும்
 கலந்துதான் வரைதல் வேண்டும்.
 மலையை வரைந்து
 அதற்கு நீதியின் மொழியால்
 நிறந்தீட்டுவோம்.
 விடுதலை வேட்கையால் ஓளியூட்டுவோம்.

27.07.2017

குறிப்புகள்:

01. ஆதிலட்சுமி: இந்தியாவிலிருந்து தோட்டங்களில் உழைப்பதற்காக கூலிகளாக இலங்கைக்கு அழைத்து வரப்பட்ட ஏழைத் தமிழர்கள், ஒரு கட்டத்தில் தொற்றுநோயான மலேரியாவிற்கு அஞ்சி மன்னார் வங்காலையிலிருந்து தமிழகம் திரும்பினர். அவர்கள் பயணித்த கப்பலின் பெயரே இது. அளவுக்குதிகமாக ஆட்கள் ஏற்றப்பட்டதால் இதில் பயணித்த 150 பேரளவில் இறந்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது.
02. 1841- 1849 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் மட்டும் இவ்வாறு 70,000 அப்பாவித் தமிழர்கள் பலியானதாக 'கொழும்பு ஒப்சேவர்' பத்திரிகை கூறுகிறது.
03. 'மலைகளைத் தவிர இவர்களுக்கு வேறு நன்பர்கள் இல்லை': குர்திய கவிதை.
04. மாயாரட்டை: புதிர்களும் மாயங்களும் நிறைந்த பழைய மலைநாட்டு இராசதானியின் பெயர்.

பரபரப்புகள் இல்லாத காலை

மெல்லத் துயில் கலைகையிலே
ஒரு பூவின் புன்னகையை
எந்தி வருகிறது
இந்த இளம் காலை.
அலை கூட இந்தப் பொழுதில்
அடக்கித்தான் வாசிக்கிறது.
எங்கும் பேரமைதி படர்ந்திருக்கிறது.
பரபரபரப்புகள் இல்லாத
இந்தக் காலையை
பார்த்து ரசிப்பதற்குத்தான்
மனிதர்கள் இல்லை.

27.07.2017

இரண்டாம் காலை

அதிகாலையென்று பெயர் சூட்டி
அழகு பார்த்த
முதலாம் காலை கடந்து போயிற்று.
இது இருள் பிரிகின்ற இளநேரம்.
ஒளி துளிர்த்து வளர்கின்ற
இரண்டாம் காலை.

கண் மலர்ந்து கவிதை மொழியாகிறது.
பூத்துக் குலுங்கும் புத்துணர்ச்சி
மனசுக்குள் புதிதாய் வண்ணம் பூசுகிறது.
தூரிகையைத் தேடுகிறேன்.
ஆண்டுகள் பல முன்னே
மைக்கூட்டைத் தொலைத்த
ஒரு ஓவியன்
என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான்.
ஏதேதோ சொல்கிறான்.

வண்ணங்கள் போதும் வாழ்வதற்கு.
வார்த்தைகள் இனியெதற்கு?

19.07.2017

ஒருநாள் இந்த விதை ஓங்கி வளரும்!

முதலில் எழுத்துப் பிழையென்றார்கள்.
பிழைத்துப் போகட்டும் என்றிருக்கையில்,
கவனப் பிழைதானென்று
கணக்கு விடுகிறார்கள்.
கடைசியில் பார்த்தால்
காட்சிப் பிழை, கருத்துப் பிழையென்று
மொத்தமுமே பிழைத்துப் போகிறது.

இது பிழைக்கத் தெரிந்த கூட்டம்;
பிழைக்க மட்டுமே தெரிந்த கூட்டம்.
முடிவே இல்லாத தொடர்க்கதை இது.
நமக்குத் தெரியாமல்
நம்மினிய வாழ்க்கையை
இப்படித்தான் களவாடுகிறார்கள்.
கடைசியில் நாம்தான் பிழையாகி,
கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

அசையாமல் இருந்தால் வனி;
அசைந்தால் காற்று.
ஆர்ப்பரித்து எழுந்தால் அதுவே புயல்.

இந்தக் கணக்கின் முடிச்சை அவிழ்க்க
இனி இன்னொருவர் நமக்கு வேண்டாம்.

மழையாகி மண்ணென நனைப்போம்.
தளிராக மெல்லத் துளிர்ப்போம்.
விதையாகி ஓங்கி வளர்வோம்.
எழுந்து நின்று
புயலாகப் போராடுவோம் !

14.06.2017

கஃபாவைக் கழுவ முன்...

ஒரு நிழலை இன்னொரு நிழலால்
வெட்டி வீழ்த்தும் ஆட்டம்-
பெரும் சதுரங்க ஆட்டம்.
நோன்பென்றும் பாராது
பக்கத்து வீட்டான் மீது பாய்தல் தகுமோ?

அதிகார அடுக்குகளில்
இரவல் மூளைதான் இறைந்து கிடக்கிறது.
அங்கும் இங்குமாய்க் கடன் வாங்கி
ஆயிரம் காரணங்களை அடுக்குகிறான்.
ஊதிப் பெருப்பித்த காரணங்கள்
ஒவ்வொன்றாய் உடைகையில்
அவன் நெற்றி வியர்க்கிறது.
தலைப்பாகையைத் தடவுகிறான்
தடுமாறித் தடுமாறி நிற்கிறான்.
ஆடம்பரங்கள் மின்னும் ஆடையை
அடிக்கடி சரி செய்கிறான்.
அத்தர் பூசி அழகு பார்த்தவன்
டொலர் பூசி அழகு பார்க்கிறான்.
ஒட்டகத்தின் திமிலைப் போல
நிமிர்ந்து நிற்கிறது அவன் திமிர்.

ஹிராக் குகையிலிருந்து
 ஒரு அசரீரி கேட்கிறது.
 ஹஜ்ஜதுல் விதாவின் பேரூரை
 அறபா வெளியெங்கும்
 அமைதியாய்ப் படர்ந்திருக்கிறது.
 மினாவின் பள்ளத்தாக்குகள்
 காய்ந்து போயிருக்கின்றன.

திரும்பிப் பார்ப்பார் யாருமில்லை.
 திரும்ப அவர்க்கு மனமுமில்லை.

கஃபாவைக் கழுவ முன்
 கழுவ வேண்டிய கசடுகள் பல
 கழுத்தை நெரிக்கின்றன.
 சஜுத்தில் தாழ்ந்திருக்கிறது தலை.
 நிலத்தை நனைத்திருக்கின்றன
 கண்ணீர்த் துளிகள்!

08.06.2017

கறிப்புகள்:

- ஹிராக் குகை: நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு முதலாவது அல்குர்ஆன் வசனம் அருளப்பட்ட இடம்
- ஹஜ்ஜதுல் விதா: நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் நிகழ்த்திய இறுதி ஹஜ் யாத்திரை. இதன் போது மக்காவிற்கு அருகேயுள்ள அறபா என்ற இடத்தில் பேரூரையாற்றினார். ஒற்றுமையையும் மனித மாண்பைப் பேணுவதையும் இதில் வலியுறுத்தினார்.
- மினா: ஹஜ் யாத்திரையின்போது தரிக்கும் மக்காவுக்கு அருகே உள்ள இடம்
- கஃபா: முஸ்லிம்கள் முன்னோக்கித் தொழும் புனிதஸ்தலம். இது மக்காவில் உள்ளது.

அழையா விருந்தாளிகள்!?

அடிக்கடி சொல்லாமலேயே
ஹருக்குள் வந்து விடுகிறது ஆறு.
அழையா விருந்தாளி என்று
அடித்துச் சொல்கிறார்கள்.

அழைத்தது நாமில்லையா?
காட்டை அழித்தோம்.
காபனீராட்சைட்டை
கணக்கின்றி உழிழ்ந்தோம்.
மலை போல குப்பையைக்
குவித்து வைத்தோம்.
கண்ட இடமெல்லாம்
பொலித்தீனை விடைத்து விட்டு,
கண்மூடிய பூனை போல்
கைவிரிக்கிறோம்.

காலம் காலமாய் நாம்
கால் கழுவி மகிழ்ந்திருந்த கடல்,
இப்படித்தான் ஒரு காலைப் பொழுதில்
தும்பிக்கையால் நம்மைத் தூக்கியடித்தது.
காடு மேடெல்லாம் ஓடி,
கடைசியில் முப்பதாயிரம் உடல்களைக்
கூட்டி அள்ளினோம்.

ஆறு வந்து இப்போது
நம் கண்ணத்தில் அறைகிறது.
நூறு நூறாய் உடல்களை
எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

கடல் வந்தது, ஆறு வந்தது.
காட்டு யானை கூட வந்தது.
இனியும் வரும்.
புவி வெப்பமடைதல்,
கடல் மட்டம் உயருதல்,
பனிக்கட்டி உருகி வடிதல் என
வேண்டிய அளவுக்கு இருக்கிறது
விஞ்ஞான விளக்கம்.

பொறுத்திருங்கள்.
அழையா விருந்தாளிகள்
இனி அதிகம் வருவார்கள்;
அடிக்கடி வருவார்கள்.

29.05.2017

தலைப்பிறை!

வானத்தில் முளைத்த
வளைந்த சிறுகோட்டுச் சித்திரம்
படிமமாய்ப் படியிறங்கி,
கண்ணுக்குத் தெரியாத மனசுக்குள்
கண்ணாடி போல் பூத்திருக்கிறது.

காத்திருந்த ரமழானைக்
கண்டுவிட்ட அவசரத்தில்,
கட்டியணைக்க ஒடும் மனிதர்களால்
எங்கள் தெருக்களில் ஒரே பரபரப்பு!
விலகவும் விலக்கவும் முடியாத
பெருஞ் சனக் கூட்டம்!!
பிரமுகர் எவரும் இல்லாமலே
புழுதி கிளம்பும் இந்தப் பரவசத்தில்
ஊரே தினைத்திருக்கிறது.
பள்ளி நிறைய ஆண்கள் பெண்களை
பாட்டம் பாட்டமாய் ஒரே பறவைக் கூட்டம்!!!
எங்கும் எதிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது
நோன்புக் களை.

எச்சம் பழத்திற்கும் கஞ்சிக்கும்
கூடவே சமோசா, பெற்றிஸாக்கும்,
செவிப்பறை அதிரும் ப(b)யான்களுக்கும்...
இனியிங்கு ஏது குறை?

இந்த அந்தரத்தில்,
 காணாமல் போன குழந்தையை
 கண்ணீருடன் தேடுகிறேன்.
 அண்ணார்ந்து பார்க்கிறேன்,
 ஆண்டவனைக் கேட்கிறேன்:
 ‘தொலைந்து போன
 நோன்பின் சூக்குமத்தை,
 தண்ணீரைப் போல
 இந்தத் தரணியெங்கும் தெளித்து விடு.’

அந்தப் பச்சைத் தண்ணீர் பட்டுத்தான்
 உயிர் சிலிர்த்து எழும்.
 மாசடைந்த மனசு ஆடை கழுவும்.
 விதம் விதமான பரபரப்புகளில்
 புல்லரித்துப் புழுதி கிளப்பி,
 மயங்கிக் கிடக்கும் இந்த மகாசனங்கள்
 திணறித் திடுக்கிட்டு எழுந்து,
 இளகி ஈரம் கசிவார்கள்.
 உருகியுருகி உள்ளொளி பெறுவார்கள்.
 உள்ளுக்குள்ளே விழிப்பார்கள்.
 பசித்தவனுக்காய்ப் படியிறங்கி வருவார்கள்.
 அப்போதுதான்
 இந்த மண் செழிக்கும்.
 தெளிந்த கண்ணாடி போல
 நம் கல்பும் குளிரும்.

27.05.2017

குறிப்புகள்:
 ப(b)யான்- மார்க்க உபந்தியாசம்.
 கல்பு- உள்ளம்.

முதிர்ந்த இரவின் பேரமைதி!

கும்மிருட்டு!

படைபடையாய்க் கறுக்கிறது வானம்.

நிலவு கிழிந்து தொங்குகிறது வேலியில்.

கிணற்றுக்குள் பாதி ஓளி,

மனசுக்குள் மீதி ஓளி.

காற்றுவெளியில் கலந்திருக்கும்

கடைசிச் சொல்

மெல்லக் கசிகிறது காலப் பெட்டகத்துள்.

கலைந்து போயின பின்னிரவின் கனவுகள்.

நிலைகுலையாமல் இருக்க

அலையை மடித்து

தோளில் தூக்கிப் போடுகிறேன்.

கால்களோடு கூடவே

வாழ்க்கையும் நடந்து வருகிறது.

தெருவில் வெளிச்சமில்லை.

யாருக்கும் இங்கு எதுவும் வெளிச்சமில்லை.

கற்பனைக்கு எட்டாத

ஓளியின் வேகத்தை எண்ணியெண்ணி

களைத்துப் போகின்றன கண்கள்.

ஓளியாண்டுகளால் கூட கணிக்க இயலாத

நட்சத்திரங்களுக்காய்க் காத்திருக்கிறேன்.

பூமிக்கு இன்னும் ஒளி வந்து சேராத
 நீள்நெடுந் தொலைபுலத்து
 நட்சத்திரங்கள் அவை.
 அண்டப் பெருவெளியில்
 பெளதீக அதீதமாய்ப் பரவிச் செல்கிறேன்.
 அலைவதும் அழிவதும் எதுவெனப் புரியாது
 நடுங்குகிறது உடல்.

நானை தொடங்கிய பயணம்
 நேற்றே முடிந்து விடுகிறது.
 காலக் கணிப்பு இங்கு
 கட்டுக் கட்டாய்ப் பிழைத்துப் போகிறது.
 இது கணக்குப் பிழையா,
 இல்லை காட்சிப் பிழையா?
 சூத்திரங்களைத் துணைக்கழைக்கிறேன்.
 சார்பியல் தத்துவம், குவாண்டம் தியறி,
 ஐன்ஸ்டைன் என்று திணறுகையில்,
 காலம் கையசைத்து விடைபெறுகிறது.

வாழ்க்கை ஒரு அஞ்சலோட்டம்!
 ஒருவர் தொடங்க,
 இன்னொருவர் முடித்து வைக்கும்
 இந்த அஞ்சலோட்டத்தின் இடைநடுவே,
 காலத்தின் வலியைச் சுமந்து
 ஒடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மனிதர்கள்!
 ஒடுபாதைகள் மாறுகின்றன.
 ஒடுவது மட்டும் முடிவதாய் இல்லை.

காலமும் அகாலமும்
 ஒன்றாய்க் கலக்கிற ஒரு இடைவெட்டில்
 ஒரு கண்ணீர்த் துளி மட்டும்தான் எஞ்சியிருக்கிறது.
 பூமியிலிருந்து அது ஆவியாகி மேலெழுமா?

இல்லை, மழையோடு மழையாய்க் கரைந்து
மண்ணில் வீழுமா?

கேள்விகள் தெளிவாகிற அளவுக்கு
விடைகள் தெளிவதாய் இல்லை.
எல்லாமே முடிந்து போகிற உலகில்
எதுவும் நிச்சயமில்லை.
முதிர்ந்த இரவின் பேரமைதிக்குள்
நமக்காகப் பிரார்த்திக்கும் இதயங்களுக்காய்
தாகித்து, தவித்திருக்கிறது மனசு.

25.05.2017

ஞானமும் இல்லை சாரமும் இல்லை!

சண்டாளர்களோடு நீ வந்தாலென்ன,
சண்ட மாருதம் போல் இரைந்தாலென்ன?
எச்சில் வழியும் உன் காட்டுக் கூச்சவில்
ஞானமும் இல்லை, சாரமும் இல்லை.
உன்னில் வீரமும் இல்லை.

வெறும் சாரைப் பாம்பு நீ.
கருநாகம் போல் ஏன்
பொய்யாய்ப் படமெடுத்து ஆடுகிறாய்?
சட்டம் உன் கைகளை இறுக்கும்
நேரமொன்று நெருங்கி வரும்.
பெட்டிக்குள் அடங்கிடுவாய் பாம்பே,
அப்போது நீ கிளப்பிய புழுதியும் அடங்கி விடும்.

சட்டம் எப்படிப் போனாலென்ன,
காலம் உன்னைக் கசக்கி விடும்.
கந்தல் ஆடையாய்க் கிழிந்து
குப்புற நீ விழுந்து கிடப்பாய்-
வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டிக்குள்.
ஈ, காக்கை கூட உன்னை
அண்டாது அப்போது.

எய்தவனிருக்க அம்பை நோவானேன்
யாரின் மகுடிக்கு ஆடுகிறாய் பாம்பே?
என்றிருந்தேன் இத்தனை நாளும்.
எல்லாவற்றையும் மீறி,
இன்று வார்த்தைகள் சிந்தி விட்டன.
உன்னை உரைத்த, உன்னை எழுதிய
வாயையும் கையையும்
கழுவிக் காயப் போட்டால்தான்
பிராயச்சித்தம் கிடைக்கும் எனக்கு.

24.05.2017

கறுப்பு ஆடுகளே! கறுப்பு ஆடுகளே!!

ஊரநிய, உலகநிய
வெள்ளாடுகளாய்
ஒன்றாகவே நடந்து வந்தோம்.
பாதி வழியில் திடீரென
கறுப்பு ஆடொன்றைக் கண்டோம்.
எப்படி இந்த ஆட்டின் நிறம் மாறிற்று?
இது மாறிய நிறமா அல்லது மாற்றிய நிறமா
ஆட்டுக்குத்தான் அது வெளிச்சம்.

குறுக்கு வழியில் அது நடந்தது.
குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து
கும்மாளம் போடுகிறது.
'குடி ஆடு வழுக்கல்தானே' என்றுவிட்டு
சும்மா கடந்து செல்ல முடியவில்லை.

மழையிலும் வெயிலிலும்
காட்டிலும் மேட்டிலும்
ஆட்டுக்குத் தீணி போட்டு வளர்த்த
எல்லோரும் அழாக்குறையாக வந்து
எங்களிடம் முறையிடுகின்றனர்.
ஆண்டவனிடம் கையேந்துகின்றனர்.

அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல
இப்போதைக்கு
எங்களிடம் வார்த்தைகள் இல்லை.

இது போக,
ஆடு நனைகிறதென்று
அடிக்கடி ஒராய்கள் அழுகின்றன.
இதை நினைத்தால்
கொடுப்புக்குள் சிரிப்பு வருகிறது.
எதையெண்ணி அழுவது?
எதையெண்ணிச் சிரிப்பது?

இப்படி மேய்ப்பாக்களை மீறி,
மந்தைகளை விலக்கி,
மரதன் ஓடுவதாய்ப் பாசாங்கு காட்டும்
கறுப்பு ஆடுகள்
தானாக வந்து
தாயின் மடியிலே வீழ்வதில்லை.
கடைசியில் மடுவிலேதான் வீழ்கின்றன.

கறுப்பு ஆடுகளே,
உங்கள் அழுக்குகளை அகற்றுங்கள்.
அப்போது நிறம் மாறும்.
பழையபடி உள்ளிருந்து
வெள்ளாடு ஒன்று
மீண்டும் வெளியே வரும்.

தாய் மடி போலவே
மேய்ப்பாக்ளின் மடியும்
வெள்ளாடுகளை
அணைக்கத்தான் காத்திருக்கிறது-
கறுப்பு ஆடுகளை அல்ல.

இந்தத் தாய் மனசு
ஊருக்குப் புரியும்.
ஆனால், ஆட்டுக்கு -
அதுவும் கறுப்பு ஆட்டுக்குப் புரியுமா?

17.05.2017

ஊர்க் குருவியல்ல நான்- வலசைப் பறவை!

கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பறக்கும்
பறவை நான்- வலசைப் பறவை!
கூடு வீட்டுக் கூடு பாய்பவனும்தான்.
உங்கள் தண்ணீர்க் குவளைக்குள்ளா
எந்தன் கண்ணீர்த் துளிகள் சிந்தும்?

இத்தனை நாள் பறந்திருக்கிறேன்.
இன்றுதான் இறக்கை வலிக்கிறதெனக்கு.
மனசெங்கும் படபடக்கின்றன
பாரம் சுமந்த சிறகுகள்.
இந்த தேசாந்திரிப் பறவையின் வலி
எப்படிப் புரியும் உங்களுக்கு?

கீலம் கீலமாய்க் கிழிந்து தொங்குகிறது
வவ்வால் மனசு.
உங்களுக்கென்ன?
இதையும் இன்னொன்றாய்க்
கடந்து விடும் பாமரத்தனத்தை
முகழுடியாய் அணிந்திருக்கிறீர்கள்தானே.

அரங்கு அதிர ஆர்ப்பரிக்கும் கரகோசங்களிடையே
அழுகின்ற அடிமனசின் கேவல்தான்

உரத்துக் கேட்கிறது.
 கழியெலியைக் கேட்கும் ஆற்றலைக்
 கொஞ்சம் கடன் வாங்கியிருக்கிறேன்
 இந்தக் கணப்பொழுதில்.

என்னுள் துடிக்கின்றன
 காப்பான் பூச்சியின் கூட்டுக் கண்களும்
 கூடவே உணர்கொம்புகளும்.

வானம் விரிந்து கிடக்கிறது.
 உயர் உயரப் பறக்கிறேன்
 ஒரு ‘பறவைக் கண் பார்வையோடு.’
 சமயத்தில் மண்ணில் ஊர்கிறேன்
 ஒரு புழுவைப் போல.
 அப்போது வாய்க்கிறது
 ஒரு ‘புழுக் கண் பார்வை.’
 பூமி சுடுகிறதா குளிர்கிறதா என்று
 புரிகிற கணங்கள் அவை.

உயரப் பறந்து
 பாதியில் பரிதவித்து நிற்கும்
 ஊர்க்குருவியல்ல நான்-
 ஒரு தேசாந்திரிப் பறவை!
 பயணம்தான் எனக்கு வாழ்க்கை.
 உலகம்தான் எனக்கு வீடு.

நானொரு வலசைப் பறவை!!

16.05.2017

குறிப்புகள்:

01. வலசைப் பறவை - Migrant Bird
02. பறவைக் கண் பார்வை - Bird's Eye View
03. புழுக் கண் பார்வை - Worm's Eye View.

போய் விட்டாய் நண்பா!

இனி நீ திரும்பி வரப் போவதில்லை.
உன் சிரித்த முகத்தை
இன்னொரு தடவை
நாம் காணப் போவதில்லை.

இந்த இரவில்
என் நெஞ்சு கனத்திருக்கிறது.
கசங்கிய விழிகளிலிருந்து
கண்ணீர் துளிர்க்கிறது.
நம் பழைய நினைவுகள்
ஒவ்வொன்றாய்த் தலைநீட்டுகிறது.

அவர்கள் துரத்திய உன் மண்ணிலிருந்து
துளிர்த்த கொடிமரம் நீ.
பூத்துக் குலுங்கினாய்.
புன்னகையை அள்ளி வீசினாய்.
பூக்களை மட்டுமே தூவத் தெரிந்த
உன்னிலிருந்து இன்று
பூக்கள் உதிர்கின்றன.

அதனாலென்ன,
சுவனத்து மலர்களைச் சுமந்து செல்
என் இனிய தோழனே.

இந்த இரவில்
உனக்கான பிரார்த்தனைகளுடன்
கண்கள் கலங்கியிருக்கின்றன;
மனசும்தான்.

இறைவா, இந்தப் பூவை
உயர்ந்த சுவனத்தில் ஓளிரச் செய்.

05.05.2017



உடைந்தது நாற்காலி மட்டுமா?

ழூப்போல பொங்கிப் பூத்திருந்த மனசு
ழூமிக்கடியில் உருகி, கருகிப் போயிற்று.
அடிவயிற்றைச் சண்டியிழுக்கிறது
மின்சாரம் பாய்ச்சியது போலொரு வலி.

மண்ணில் அழுந்தப் பதிந்திருந்தனவே
கால்கள்!

அலை, கடல், காடு, மலை, வயல்வெளியென
நிலாக் காலத்திலும் நீல நதியோரத்திலும்
நெடுந்தூரம் நடந்தனவே
அதே நம் கால்கள்!!
நிஜத்தில் எங்கே போயின அந்தக் கால்கள் ?

உடைந்தது நாற்காலி மட்டுமா?
காலம் கருக்கடிய நம் கனவுகளும்தானே
எனிந்தக் கவிதையும்தானே
சந்தோஷப் பனித் தூறலும்தானே
ஒரு குழந்தைச் சிரிப்பும்தானே.

இலைகள் துளிர்க்காமலே
இந்த வசந்தம் கழிந்து போகிறது.
போருக்குள் பொசுங்கிப் போன கால்களை
மீண்டும் தூசு தட்டி அமர்த்தியிருக்கிறது காலம்
உடைந்து போன இந்த நாற்காலியில்.

உடைந்த கால்களுக்கு இப்போது
கொஞ்சம் உயிர் வந்திருக்கிறது.

தூரத்தே பறக்கும் தேசியக் கொடிகளில்
கிழிந்து தொங்குகிறது
நம் கூட்டு மனச்சாட்சி.

26.04.2017

குறிப்பு:

இந்த 'உடைந்த நாற்காலி' (Broken Chair), ஜெனீவாவிலுள்ள ஐ.நா. அலுவலகத்திற்கு முன்பாக உள்ளது. இது மிதிவெடி, கொத்துக் குண்டுகளுக்கு எதிரான குறியீடு. இந்த செதுக்கு சிற்பத்தை வடிவமைத்தவர் சுவிஸ் நாட்டுக் கலைஞர் Daniel Berset. இதன் மர வேலைப்பாட்டைச் செய்த தச்சர் Louis Geneve. இது Handicap International இன் இணை ஸ்தாபகர் Paul Vermeulen இன் திட்டத்தில் உருவானது.

எனக்கு மட்டும் ஏனிந்த வலி?

நெஞ்சக் கூட்டினில் ஒரு பெருந்துயர்-
பரவி அது நிலவிடையே அலைகிறது.
அலையலையாய் ஆர்ப்பரித்து எழுகையிலே
ஆறுதல் வார்த்தைகள் அடங்கிப் போகின்றன.
தவித்தும் தனித்தும் விடப்பட்ட
வாழ்வெனும் பெருந்தியை
மேகமூட்டத்தினுள் நீங்கள்
ஒளித்து வைத்து வெகுநாளாயிற்று.
இனி எந்த மீட்பரும்
இங்கு வரப்போவதில்லை.

பேச இயலாத உங்கள் மெளன மொழி
வெடித்துச் சிதறும் பேரோசையில்
எங்களது வார்த்தைகளின் அவமானம்
புதைந்து புழுதி மண்டிக் கிடக்கிறது.
உலகத்தின் மனச்சாட்சி ஒரு பூனை போல
சத்தமில்லாமல் பழைய பரணில் தூங்குகிறது.
எனக்கு மட்டும் ஏனிந்த வலி?
ஓ எனக்கு மட்டும் ஏனிந்த வலி?

இங்கு யாரும் உங்களுக்காகப்
பேசப் போவதில்லை.
உங்கள் மிரண்டவிழிகளில் எஞ்சியிருக்கும்

வாழ்வின் மீதான அச்சம்தான்
என்னை ஓங்கி அறைகிறது.

ஒரு சொட்டுக் கண்ணீராவது சிந்தும்
கண்களை என்னுள் தேடுகிறேன்.
காலத்தின் முன் ஒரு கைதியாய்
நான் கடிவாளம் இடப்பட்டிருக்கிறேன்.
இப்போதும் கேட்கிறேன்; இனியும் கேட்பேன்:
நொறுங்கிய என் இதயத்துள்ளிருந்து
துளிர்க்கிறதா ஒரு கண்ணீர்த் துளி-
ஒரேயொரு சொட்டுக் கண்ணீர்த் துளி?

08.04.2017

இது நெல் மணக்கும் பூமி!

தண்ணீரிலே ஊற வைத்து
திண்ணனையில் பரப்பி
வாழை இலையால் மூடி வைத்தால்
வெள்ளை முளை தலை நீட்டும்.
அதைக் கைகளால் கலைக்கையிலே
கிளம்பி எழுமே ஒரு சூடு-
கொதிக்கும் அப்போது நெல் மணிகள்,
எங்கும் ஈர மணம் பரவி
புதுவிதமாய் நெல் மணக்கும்
எங்கள் வீட்டில் நெல் மணக்கும்.

முளை அள்ளி விசிறி விதைத்தால்
நிலம் ஊன்றித் துளிர்க்குமே
வெள்ளாமையாய் இந்த நெல் மணிகள்.
காற்று வெளியில் கதிராகிக் கிளைத்து
�ரப் பச்சையாய்ப் பாலூறி
பின் பொன்னிறம் பரப்பி
வயல்வெளியெல்லாம்
ஒரே நெல் மணக்கும் நெல் மணக்கும்.

கதிர் வெட்டிச் சூடித்து
பச்சைக் கோட்டுச் சாக்கில்
வந்திறங்கும் நெல் மணிகள்

மூடை முடையாய்.
வைக்கோலும் சேர்ந்து
பாதையிலே பள்ளியடியிலே
நம் வீட்டு வாசலிலே...
திரும்பும் பக்கமெல்லாம்
புழுதி பறக்கும்.
உன்வீட்டில் நெல் மணக்கும்
ஊரெல்லாம் நெல் மணக்கும்.

இது வெள்ளாமையின் கதை
நெல் மணக்கும் பொழுது.
எங்கள் பூமி நெல் மணக்கும் பூமி!

16.03.2017

குறிப்பு:

வெள்ளாமை: வேளாண்மை என்ற சொல்லின் பேச்சு
வடிவம்

பெருங்குரலைடுத்துப் பாடனாயே ஒரு பாட்டு!

தொலைபுலத்து உறவே
என் இனிய தோழனே

இன்று முழுவதும்
மரணத்தின் கருநிழல் படிந்த
உன் முகம்தான்
நினைவில் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.
மையத்தாய் நீ மாறி விட்ட
திடர்ச் செய்தியால்
தளர்ந்து போயிருக்கிறேன்
நிலை தடுமாறி நிற்கிறேன்.
இனி நீ திரும்பி வரப் போவதில்லை.

கடைசியாய் உன்னைச் சந்தித்த பொழுதுகளின்
ஸரம் இன்னும் வற்றவில்லை.
எப்போதும் அமைதி வழியும் உன் முகத்தில்
அடிக்கடி பூக்குமே அழகாய் ஒரு புன்னகை
அது கண்களில் வந்து போகிறது.

இந்த மண்ணில் நீ கால் பதித்தபோது
பெருங்குரலைடுத்துப் பாடு என்றேன்.

முதலில் தயங்கினாய்.
 பின் பாடினாயே ஒரு பாட்டு
 இன்னும் என் செவிகளில்
 உன் காந்தக் குரல்
 கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது.
 நெடுந் தொலைவில்
 மீண்டும் நாம் சந்தித்தோம்
 அப்போதும் அதே அமைதி.
 இப்போது உனது மையத்திலும் அதே அமைதி.

இரவின் இருளில்
 நீ கரைந்து கொண்டிருக்கிறாய்.
 பின் நிலவின் ஓளியில்
 மீண்டும் துளிர்க்கிறாய்.
 நட்சத்திரங்களை விளக்காய் ஏந்தி
 வான வெளியில் ஏறிச் செல்கிறாய்.
 சுவனத்தின் கதவுகள் திறக்கின்ற ஒலி
 காதோரம் கேட்கிறது.
 பிரார்த்தனையில் பனித்த கண்கள் குளிர்கின்றன.
 வார்த்தைகள் இனியெதற்கு நன்பா?

07.02.2017

குறிப்பு:
 மையத்து: மரணித்த உடல்

என் வீட்டில் வந்து இனி எப்போது மணியழப்பாய்?

வீ. ஆனந்தனுக்கு,

உன்னை இந்த ஊருக்கு இமுத்து வந்தது,
எண்ணிச் சில வார்த்தைகளால் வடித்த
ஒரேயொரு கவிதைதான்;
ஒரு சின்னஞ் சிறு கவிதை மட்டும்தான்.
அதுவும் பெயரறியா ஒருவனின் முதல் கவிதை.

வெளியூரிலிருந்து என் வீடு தேடி வந்திருந்த அன்று
நீ ஒரு தபால்காரனாய் இருக்கவில்லை.
இதயம் நிறைந்த அன்பின் கதகதப்பை
அஞ்சலாக ஏந்தி வந்திருந்தாய்.
அன்று உன் சைக்கிளின் மணியோசை
கேட்கவில்லை.
கேட்டதெல்லாம் கவிதையின் ஆன்மா
உன்னுள் துடிக்கிற ஒலிதான்.

அந்த நாள் பார்த்து ஊரில் நான் இல்லை.
புலி பதுங்கிய காலம் அது.
நீ எல்லை கடந்த மாணிடன் என்று
இங்கு எத்தனை பேரூக்குத் தெரியும்?

உன் தடித்த மீசையும் தமிழ்ப் பெயரும்
எழுப்பிய மனக் கோலங்களால்
உம்மா கொஞ்சம் பயந்துதான் போனா.

காலவெளியில் கரைந்து கொண்டிருந்தோம்.
மரணம் மலிந்திருந்த அந்த நாட்களில்
இன்னொரு செய்தியாய் அதுவும் வந்து போனது.
ஆனால், இந்த முறை அதில் நீயிருந்தாய்.
மிகுந்த அதிர்ச்சி எனக்கு.
ஒரு நாளும் உன்னைச் சந்தித்ததில்லை.
இனி அது நிகழப் போவதும் இல்லை.
நிறைவேறாத விருப்பங்களின் பட்டியலில்
நிரந்தரமாய் நீயும் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாய்.

அம்பிளாந்துறைச் சந்தியில்
வெறிபிடித்த துப்பாக்கிகள்
திடீரன்று வெடித்தபோது
நீ சுருண்டு விழுந்தாயாமே.
உன் பெருத்த சடலம் ஒரு குழந்தையை
அரவணைத்திருந்ததாமே.
இறக்கும்போது கூட இன்னொரு உயிரை நோக்கி
உன் ஆன்மா நீண்டிருக்கிறதே.
அந்தக் கணத்திலும்
அன்பு எனும் அஞ்சலைத்தானே
நீ ஏந்தியிருக்கிறாய்.
காலந்தோறும் அன்பொன்றுதானே உன் மொழி.
நீ ஆனந்த சாளரம்- ஆனந்த சாகரம்!

ஆனந்தனே, அகண்ட மானிடனே,
என் வீட்டில் வந்து
இனி எப்போது மணியடிப்பாய்?

10.01.2017

குறிப்பு:

வீ. ஆனந்தனைப் பற்றி ஒரு கவிதை எழுத வேண்டும் என்பது என் நெடுநாள் விருப்பம். இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் அப்படி ஒரு கவிதையை எழுதவும் செய்தேன். ஆனால், அது தொலைந்து போய் விட்டது. இப்போது அதை மீண்டும் எழுதியிருக்கிறேன். ஒரு தீராக்கடன் தீர்ந்தது போல் மனசு இளகியிருக்கிறது.

சரிநிகர் நடத்திய 'வானமே எல்லை' கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற எனது 'இருத்தல்' கவிதையை வாசித்து விட்டு, என்னை நேரில் சந்திக்க வீடு தேடி வந்திருந்தார் வீ. ஆனந்தன். மட்டக்களப்பு வாசகர் வட்டத்தின் முன்னணி செயற்பாட்டாளர் வீ. ஆனந்தனை இலக்கிய உலகு நன்கறியும்.

அப்போது நான் கொழும்பில் இருந்தேன். உம்மாவிடம் விபரம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருந்தார்.

அப்போது கையடக்கத் தொலைபேசிப் பாவனை கிடையாது. அச்சில் வெளிவந்த என் முதல் கவிதையைப் படித்து விட்டு வீடு தேடி வந்த அவரை எப்படி மறக்க முடியும்?

அவரை நேரில் சந்திக்க விரும்பியிருந்தபோதிலும், அது சாத்தியமாகவில்லை. ஒரு துப்பாக்கி மோதலில் அவர் கொல்லப்பட்டு விட்டார். கடைசி வரை அவருடனான சந்திப்பு சாத்தியமாகவில்லை. அந்த மனவலியில் எழுதிய கவிதை இது.

எங்கே இருக்கிறாய் என்னன்பே?

தொப்பியைத் தூக்கிப் பார்க்கிறேன்
நீயங்கு இல்லை.

முக்காட்டை விலக்கிப் பார்க்கிறேன்
அங்கும் நீ இல்லை.

வேட்டி சால்வையிலும் இல்லை
சரிகைச் சேலையிலுமில்லை.

நெற்றிப் பொட்டிலேனும் இருக்கிறாயா என்றால்,
அங்கும் இல்லை.

பெற்றிக் சாறனிலும் உன்னைக் காணவில்லை.

‘ஒசரியிலும்’ ‘ரெத்த-ஹத்தவிலும்’ நீயிருப்பாய் என்று
தேடித் துளைத்துப் பார்த்தாயிற்று.
அங்கும் உன்னைக் காணவில்லை.

நீ அடிக்கடி தொலைந்து போகிற
திறந்த புத்தகத்தின் வரிகளுக்குள்,
நிச்சயம் சிக்கியிருப்பாய் என்றெண்ணி
தேடித் தேடிக் களைத்துப் போகிறேன்.
எங்குமே நீ இல்லை என்னன்பே!

உன்னைக் காணவில்லையென்று
யாரிடமும் முறைப்பாடு செய்யவுமில்லை.
உனக்கு என்னதான் நேர்ந்திருக்கிறது?
உடல்வெளியைத் தாண்டி

உள்ளெளியைத் தேடி நிற்கும்
உன்னை எங்கு போய்த் தேடுவது?
எதிலும் அடைபட மறுக்கிறாய் என்னன்பே,
காற்று மண்டலத்தில்
கதறும் ஓலியாய்க் கரைந்து போனாயோ?
வாழ்க்கை வரைந்த நெடுஞ்சாலையெங்கும்
வழிப்போக்கனாய் அலைந்து திரிவது நீதானோ?

அகண்ட மானுடத்தின் வெளியில்
அண்டிக் குளிர் காய்வதும்
சிறகு முளைத்த கவிதையாய்ச் சிலிர்த்து எழுவதும்
நீதானா- நீயேதானா?

07.01.2017

குறிப்புகள்:

ஒசரி: கண்டிச் சிங்களப் பெண்கள் சாரி அணியும் முறை.
ரெத்த-ஹத்த: இலங்கைச் சிங்களவரது பாரம்பரிய இரண்டு
துண்டு உடை.

ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும்
ஓராயிரம் பிரார்த்தனைகளும்

அலப்போவில் அலைகிறது மனசு
கலைந்த கூடாரமாய்
தொலைந்து போனது மனிதம்.
பேச்சிழந்தோம்
மூச்சிழந்து மூர்ச்சையானோம்.

நாகரிகத்தின் தொட்டிலில்
வன்கொடுமையின் காட்டுக் கூச்சல்.
மீண்டு வருகிறது
முள்ளிவாய்க்கால் நினைவுகள்.

16.12.2016

அ�ோ அந்தப் பறவை வேண்டும்!

"There is no fool like an old fool"

- Proverb

அந்தக் காகமா இந்தக் காகமா?
தரம் பிரிக்க இங்கு
தேவையே இல்லை.
கடைசியில் எல்லாமே காகம்தான்.

நேற்று அப்படி புதினமாய்
என்னதான் நடந்தது?
நினைத்தது நடந்தது.
செவ்விந்தியர்களின் தேசத்தில்
இப்போது ஒரு வெள்ளைக் காகம்!

கறுப்புக் காகத்தைப் பிடிக்காத
வெள்ளைக் காகம்.
யாவாரம் பண்ணத் தெரிந்த
கோப்பரேற் காகம்.
தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளையென்று
ஜோராக வழியும்
Playboy காகம்.

வெள்ளை மாளிகைக்குப் பொருத்தமான
வெள்ளைக் காகம்!

இந்த வெள்ளைக் காகத்திற்கு
மூளை எங்கே இருக்கிறது?
விடிய முன் தேவை
விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியொன்று.

09.11.2016

மழை மழையாய் ஒரு மாலை!

இரெந்து பெய்கிறது
ஊரெங்கும் மழை!
உறைந்து, உள்ளூரச் சிலிர்த்து
சில்லென்று சிறு கதைகள் பேசி...
கிச்சுக் கிச்சு மூட்டுகிறது இந்த மழை;
இது அந்தி மழை!!

எத்தனை நாளாய்க் காத்திருந்தோம்
இந்த மழைக்கு.
மனசெல்லாம் மழை மழையாய்
ஒரே மத்தாப்பு.

சொட்டுச் சொட்டாய்...
சோக்காகப் பெய்கிறது
இந்த மழை; அந்தி மழை!
ஊரெங்கும் ஒரே மழை!!
மழை மழையாய் ஒரு மாலை !!!

06.11.2016

புலாரிப் பொழுது!

காலைச் சூட்டின்

இளம் கதகதப்புக்காய்க் காத்திருக்கையில்,
மாடுகள் பொடிநடை போடும் தருணம்.

ஏதோ இனம் புரியாத உணர்வு
உள்ளூர் படபடக்கிறது.

ஓரு பறவையாய் மாறிய பொழுது இது.
இனியென்ன?

இறக்கை கட்டிப் பறக்கிறது மனசு.

மெல்லத் துளிர்க்கிறது ஞாயிறு.
தென்னெனகளை ஊடறுத்துப் பரவுகிறது
காலைக் கதிரவனின் ஓளி.

09.10.2016

இலைகள், கிளைகள், விழுதுகள்...

கொத்துக் கொத்தாய் இலைகள்
கோலம் போடும் கிளைகள்
நால் நாலாய் விழுதுகள்...
வேர்கள் எங்கே போயிற்று ?

மரங்கள் இங்கே புன்னகையால்
புதிர் போடுகின்றன
கூடி நிதம் நம்மோடு
மந்திரக் கதைகள் பல பேசுகின்றன
எங்கள் மொழியில் இப்போது
மரங்கள் உயர்த்தினை- உயிர் தினை!
சுட்டெரிக்கிறது சூரியன்.

மரங்களே! மரங்களே!!
எங்கள் மண்ணுக்கு
எப்போது மழைநீர்
கொண்டு வருவீர்கள் ?

26.09.2016

கடல் எனக்குத் தோழன்!

வங்கக் கடலில்
தோணிகள் துயிலும் வேளை
சோம்பல் முறித்து
மெல்லத் தலைநீட்டுகிறது
இளஞ் சூரியன்.
இன்று புலர்ந்தது
புத்தம் புதியதோர் காலை!

வங்காள விரிகுடாவில்
சூரியன் அஸ்தமித்ததை
நாங்கள் கண்டதில்லை.
எங்கள் கிழக்கு வானில்
அது எப்போதும்
புலர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது.

நமது சந்தோஷங்களை,
வலிகளை, ஆச்சரியங்களை...
வாழ்வின் ஒவ்வொன்றையும்
சுமந்திருக்கிறது இந்தக் கடல்.

எத்தனை நாள் ஆர்ப்பரித்திருக்கிறேன்.
எத்தனை நாள் அழுது புதைந்திருக்கிறேன்.
இதில் நான் தொலைந்து போயிருக்கிறேன்.
கடல் எனக்குத் தோழன்!

09.09.2016

பேசவும் பகிரவுமாய்...

வெகு நாளைக்குப் பிறகு
இன்று கவிஞராய் ஆயினேன்.
எனக்குள்ளிருந்த கவிஞருக்கு
இத்தனை நாள் என்னதான் ஆயிற்று ?
அவன் இருந்தானா இல்லை இறந்தானா ?

பின்னிரவின் அடர்ந்த இருளில்
வழி மாறிச் செல்கிறது நிலவு.
காற்று மடல்கள் அதிர்ந்து அடங்குகையில்
ஙங்கிருந்தோ கேட்கிறது உன் மெல்லிய குரல்.

நிசப்தம் நிறைந்த மனவெளியில்
வார்த்தைகள் உடைந்து நொறுங்குகின்றன.
பேசவும் பகிரவுமாய்
காத்திருக்கிறது நம் கனத்த இதயங்கள்.

நமுவி வீழ்ந்த நிலவொளியின் கீற்றுகள்
நாளை ஒரு பொழுதில்
நம் விரல்களின் இடையே வந்தமர்ந்து
மனதைக் கோதி விடும்.

காத்திருப்போம் இங்கு
கனிந்து பேசவும் கலந்து பகிரவும்
கனவுகளா இல்லை நம்மிடம் ?

04.07.2013

உறுத்தல்

ஆண்டுகள் பல ஊடு
 விமுந்தும் எழுந்தும்
 பின் மீள மீள விமுந்தும்
 நடந்து வந்த என்னரும் மக்களே!

இமைகள் சோர உள்ளடங்கி
 ஊர் கூடி அழுத நாட்களை மறந்தோம்.
 உள்ளெலாழியிழந்து
 வெறும் பிண்டப் பொருட்களாய்
 போக்கிடமின்றி வீதியில் அலைகிறோம்
 எளிதாய் விலைபோகும்
 சிறுபண்டங்களாயினோம்.

கூடிக் கூடிப் பேசுகிறோம்
 மாறி மாறி நம் முதுகுகளை
 நாமே சொறிகிறோம்.

வன்கொடுமையின் மொழி
 மீளவும் நம் கன்னத்தில்
 ஒங்கி அறையும் வரைக்கும்
 அரைச் சொகுசின் இன்ப மயக்கத்திலும்
 அதிகாரக் கிறக்கத்திலும்
 ஆழந்து போதலா நம் விதி ?

உள்ளுக்குள் நெருப்பாய் எரிகிறது
ஊழையாய் மனம் அழுகிறது.

நமது விடுதலையின் தீப்பொறியை
நமக்காய் அந்நியன் வந்து மூட்டுவதில்லை.
நாம் எதுவாகிலும் செய்தாக வேண்டும்.

ਮੀਂਦੁਆਰੀ ਟਿਸ਼ੂ ਮੱਪਾਂ 2003

‘தலைவருக்கு’ சலாம்

உங்களைப் பற்றித்தான்
இங்கே பேசுகிறார்கள்.
உங்களுக்குப் பின்வந்தவர்கள்
பிழைவிடும்போது
மறுபடியும் மறுபடியும்
உங்களைப் பற்றித்தான் இங்கு பேச்சு.

உங்கள் பெயரை
உச்சரிப்பது கூட பாவமாமே.
நீங்கள் இறக்கக் கூட இல்லையாமே.
அது போகட்டும் ‘தலைவரே!’
ஒரு மலைக் குகையில்
நீங்கள் ஒளிந்திருப்பது பற்றியேனும்
நீங்கள் அறிவீர்களா?

உங்களைப் போல் இனியொருவர்
பிறக்கவே முடியாதாமே.
இந்த மக்களது அன்னைகள் எல்லோரும்
திடீரன்று மலடிகளாய்ப் போனதில்
எனக்கு ஆச்சரியம்தான்.

தலைவரைப் பற்றிப் பேசுகிற
நாவுகள் துடிக்கும்போது

கண்கள் பனிக்கும்போது
 இதயங்கள் அழும்போது
 நான் வியக்கிறேன்-
 எப்படி பலவீனமே இல்லாத
 ஒரு மனிதப் பிறவி
 இந்த ஜென்மத்துள்
 வந்து வீழ்ந்தது ?

எனக்குத் தெரியும்
 உங்கள் கால்கள்
 ஒருபோதும் தரையைத் தொடுவதில்லை.
 உங்களுக்கு சிறகுகள் முளைத்திருப்பதாய்ச்
 சொன்னால் கூட
 நம்புவதற்கு
 ஆட்கள் இருக்கிறார்கள் இங்கு.

ஏனோ என் குருட்டுக் கண்களுக்கு
 எலும்பும் சதையும் கொண்ட
 மனிதராய்த்தான் தெரிகிறீர்கள்.
 அது என் ‘தலைவரே?’

அதிகம் கேள்வி கேட்பது
 உங்களுக்குப் பிடிப்பதில்லையென்று
 எனக்குத் தெரியும் ‘தலைவரே!’
 ஆனாலும் கடைசியாய் ஒன்று
 எனது பார்வையின் கோளாறாகவே
 அதை நான் கொள்ள வெண்டுமா?

சொல்லுங்கள்
 நீங்கள் எது சொன்னாலும்
 அது சரிதான் ‘தலைவரே!’

உங்களுக்கு பலமும் இருக்கிறது
 பவீனமும் இருக்கிறது.
 உங்களின் இரண்டு பக்கங்கள்
 தெரிவது கூட
 எனது பார்வைக் கோளாறாகவே
 இருக்கக் கூடும்.

ஆனாலும் சொல்லுங்கள் ‘தலைவரே!’
 நீங்கள் எது சொன்னாலும்
 அது சரிதான் ‘தலைவரே!’

மரணம் எல்லாப் பலவீனங்களையும்
 நியாயப்படுத்துமெனில்
 வரலாற்றுத் தவறுகளைக் கூட
 மன்னிக்கும் மகத்தான சக்தி
 அதற்கு இருக்குமெனில்
 இப்போதே மரணிப்பது
 எவ்வளவு வசதியானது ?

எனக்குத் தெரியும்
 இந்த வியூகம் எனக்கு உதவாது.
 ஆனாலும் ‘தலைவரே!’
 நீங்கள் ரொம்பவும்
 கொடுத்து வைத்தவர்.

மீன்பார்வை, மே 2003

குறிப்பு:

தலைப்பிலுள்ள ‘சலாம்’ என்ற சொல் இரண்டு
 அர்த்தங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
 சலாம் ‘சொன்னால்’ அது வாழ்த்து. சலாம் ‘போட்டால்’
 அது ‘சல்யூட்’ அடிப்பது. அடிபணிந்து போவது.
 ‘வசதியான’ எந்த அர்த்தத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

எனக்குள் என்னதான் நேர்கிறது?

இருளடைந்த நெடுநிலத்தின் வழியே
கால்கள் களைத்து
விழிகள் மழுங்கி வீழும் வரைக்கும்
நாம் நடந்தோம்;
நடந்து களைத்தோம்.
யாரெமைத் துரத்தியது
துரோகம் நிறைந்த துப்பாக்கிகளே?

நினைவுப் பெருவெளியில் அலைகையில்
போரிடும் உனது பாடலால் திடுக்குற்றேன்.
மக்கிப் போன எலும்புக் கூடுகளில்
நீயதை இசைத்தாய்.
தொண்டைக் குழிக்குள் சிக்கித் தினைறும்
உயிர்களின் மரண ஓலத்தால்
உனது கானம் அமர கானமாயிற்று.

ஆன்மாவே வலிக்க
உயிரைச் சுண்டியிழுக்குமிக்
கொலைக்கரங்கள் யாரினது
யாரினது துரோகம் நிறைந்த துப்பாகிகளே?

மனிதர்கள் நிறைந்த தெருக்களில் நான்
அலைகிறேன்.

சிலபோது சுவரில் ஒரு பல்லியைப் போல்
ஒண்டியிருக்கிறேன்.

சிலபோது காரணமின்றியே அழுகிறேன்.
சிலபோது அழக்கூட முடியாமல் தோற்கிறேன்.

பீதியில் உறைந்த கண்களும்
களைப்படைந்த உணர்வுகளுமாய்
எங்கோ எதையோ வெறித்திருக்கிறேன்.

எனக்குள் என்னதான் நேர்கிறது ?

குறிப்பு:

எழுதிய ஆண்டு நினைவில் இல்லை. 2000 இற்கு
முன்னராக இருக்க வேண்டும்.

கேள்வி, மரணம்

அச்சம் திரளாகி
 உயிரொடுக்கும் நள்யாமங்களில் உலகத்து
 இருளிடையே
 உதிர்ந்து போவது பற்றித்தான்
 அவர்களால் பேசமுடிகிறது.

கூனல் விழுந்த மெளனங்களிடையே
 அவர்களுக்குத் தரப்பட்டிருந்த
 சொற்ப அவகாசமும் நழுவிப் போயிற்று.

எங்கோ ஒரு மலையடிவாரத்தில்
 பெயர் தெரியாத வனாந்தரத்தில்
 கெந்திக் கெந்தி
 தள்ளாட்ட நடை போடுகையில்
 வாழ்வோடு மோதி மோதி
 அவர்கள் தோற்றுப் போய்விடக் கூடும்.

இனியென்ன
 அநாதைப் பிணங்கள் சில
 கரையொதுங்கும்.
 அவற்றினது கண்கள் மட்டும்
 ஒளியிழுந்து நிலைகுத்தி நிற்கும்.

கேட்பதற்கு அந்தக் கண்களிடம்
ஆயிரம் கேள்விகள் இருந்திருக்கும்.
காற்று மண்டலத்தில் மெலிதாய் அதிர்ந்து
பின் ஓய்ந்து போகப் போகும்
அந்தக் குரல்கள் பற்றிச் சொல்வதற்குத்தான்
யாருமே இருக்கப் போவதில்லை.

இப்படித்தான்
எதிர்பாராத கணத்தில்
மரணம் அவர்களது முகத்தில்
ஒங்கி அறையும்.

துப்பாக்கிகள் சுமந்த எலும்புக் கூடுகளுக்கு
சுடுவதற்கு மட்டும் விரல்கள் இருக்கும்.

குறிப்பு:

1998 இற்கு முன்னர் எழுதியது. எழுதிய காலம் சரியாக நினைவில் இல்லை

2002 இல் கொழும்பில் நடந்த உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டின்போது, வெளிவந்த ‘மீஸான் கட்டைகளின் மீள எழும் பாடல்கள்’ தொகுப்பிலும் இந்தக் கவிதை உள்ளடங்கியிருக்கிறது. இதன் தொகுப்பாசிரியர்கள்: அஷ்ராஃப் ஷிஹாப்தீன், ஏ.ஜி.எம். ஸதக்கா, எஸ்.நளீம்).

முற்றுப் புள்ளிகள்...

முற்றுப் புள்ளிகள்
முடித்து வைப்பதற்குத்தான்.

ஆனால் -

முற்றுப் புள்ளிகளுக்கு அருகே
முற்றுப் புள்ளிகளை இட்டால்
தொடரும் என்ற அர்த்தம் வருகிறதே...
அது என்?

எதுவும் முடிந்து போவதில்லையா?

அல்லது -

ஓன்றின் முடிவு
இன்னொன்றின் தொடக்கமா?

குறிப்பு:

சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதிய கவிதை இது. எழுதிய காலம் சரியாக ஞாபகம் இல்லை. எழுதிய கவிதைகளுள், மறக்காமல் நினைவில் இருக்கும் சொற்ப கவிதைகளுள் இதுவும் ஒன்று.

இருத்தல்

எச்சில் விழுங்கும்
இரவுகள் பற்றி
எச்சரிக்கையாய் இரு.

உன் உயிர்க் கிழிசலின்
எரிகையில்
என் மெளனச் சிதைவுகளையும்
சேர்த்து எரி.

சிதைந்து சிதைந்து
துடிக்கும்
உணர்வுகள் தழைக்க
விழிநீர் கசிய
வழி விடு.

உன் இதய உடைவுகளின்
சிதறல்களிலிருந்து
மீண்டும் மீண்டும்
உயிர்த்தெழு.

வாழ்வின் ஓரமாய்
ஒதுங்கி வா!
ஓரு நொண்டியாய்
நான் காத்திருக்கிறேன்.

1994 (இந்தக் கவிதை இதற்கு முன்பே எழுதப்பட்டது. எழுதப்பட்ட காலம் சரியாக நினைவில் இல்லை. 1994 இல் பிரசரமானது.)

குறிப்பு:

சரிநிகர் பத்திரிகை 1994 இல் நடத்திய 'வானமே எல்லை' போட்டியில் எனது 'இருத்தல்' என்ற இந்தக் கவிதை முதலிடம் பெற்றது. அச்சில் வெளிவந்த எனது முதல் கவிதையும் இதுதான்.

அதே போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தை நண்பர் ஏ. எம். றஷ்மியின் 'வங்காள விரிகுடா' என்ற கவிதையும், மூன்றாம் இடத்தை நண்பர் நடசத்திரன் செவ்விந்தியனின் 'நாடோடிகள்' என்ற கவிதையும் பெற்றுக் கொண்டதை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. பின்னாட்களில் அவர்கள் இருவரும் தமது படைப்பாற்றலாலும் கவி ஆளுமையாலும் கவனத்திற்குரிய முக்கிய கவிஞர்களாக மாறினார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

பொதுவாகவே என்னுடன் தொடர்புபட்ட ஆவணங்களைப் பாதுகாப்பதில் நான் பலவீனமானவன். 25 வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளிவந்த சரிநிகர் இதழில் இருந்து எனது கவிதையைத் தேடி இங்கு பதிவிடுகிறேன். இதற்காக பழைய சரிநிகர் பிரதிகளை எண்ணிமப்படுத்தி இணைய வெளியில் ஆவணப்படுத்தியுள்ள நூலகம் நண்பர்களுக்கு எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள் சென்று சேர்ட்டும்.

நீ போலி

நீ போலி

உன் சினேகம் போலி.
உன் கண் உண்டியலின்
கடைசி உணர்ச்சி கூடப்
போலியானதுதான்.

குறிப்பு:

பாடசாலை மாணவனாக இருந்தபோது எழுதிய வரிகள்.
இவ்வளவுதான் நினைவில் இருக்கிறது.
நண்பர் Haseen Atham இன் பழைய குறிப்புப் புத்தகத்தில்
உள்ளதன்படி இதைத் திருத்தியுள்ளேன். நான் மறந்து
போயிருந்த வரிகளை அவர்தான் நினைவுட்டியிருந்தார்.

வாசிப்பும் பயணமும்

வாசிப்பும் பயணமும் நமது இரு ஆதார பலங்கள். வாசிப்பு, பரந்த உலகத்தை நம் உள்ளீட்டுக்குள் அழைத்து வருகிறது. பயணம், உலகப் பெருவெளிக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது.

எவ்வளவு அழகான முரணியக்கம் இது! ஆனால் வெவ்வேறு தளங்களில் நின்றுகொண்டு, இவை இரண்டும் செய்வது ஒரே பணியைத்தான் - ஒரே பயணத்தான்.

இது உணர்ந்து அனுபவித்த உண்மை. ஒருவகையான பட்டறிவும்தான்; படிப்பறிவும்தான். வாசிப்பும் பயணமும் இரு கண்களைப் போல, பிரிக்க முடியாமல் என் வாழ்வில் பின்னிக் கிடக்கின்றன.

சிராஜ் மஷ்ஹூர்

நன்றி

முகநூல்
மீன்பார்வை
சரிநிகர்
வ.எம். ரஷ்மி
சேரன்
பேராசிரியர் செ. யோகராசா
அம்ரிதா ஏயெம்
ஹஸீன் ஆதம்
றியாஸ் குரானா
அஸார் வஸீர்
அப்துல் றஸாக்
அனார்
எம்.கே.எம். ஷகீப்
லற்னா அப்துல் ஹக்

வாசிப்பு பற்றி...

எந்தப் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்தாலும், எனக்கு மொன வாசிப்பு சாத்தியமாவதேயில்லை. அந்தப் புத்தகங்களோடு உரையாடத் தொடங்கி விடுகிறேன். சம்பாஷணை இல்லாமல் வாசிப்பு என்ற ஒன்று சாத்தியமே இல்லை என்பது என் அனுபவம். மாற்றுப் பார்வை, உடன்பாடு, முரண்பாடு, லயிப்பு, வேறுபாடு - இதில் ஏதேனும் ஒன்று இல்லாமல் எந்த வரிகளையும் கடந்து செல்ல முடிவதில்லை.

வாசிப்பு ஒரு பொழுதுபோக்கு அல்ல. உள்ளூர் எரியும் பெருநெருப்பு- இடையறாத தகிப்பு; தீராத தாகம்- முடிவுறாத உரையாடல்.

நம்மோடு பேச முடியாமல் தோற்கும் எழுத்துகள் பரிதாபம் மிக்கவை. அதிகமான எழுத்துகள் அப்படித்தான் இருக்கின்றன. உடல் கொழுத்த அந்த எழுத்துகளில் உயிர் இல்லை.

ஒருவழித் தொடர்பாடலால் தங்கள் ஜன்னல்களைச் சாத்தியிருப்போரிடத்தில் நமக்கென்ன வேலை? இருவழித் தொடர்பாடலின் கதவுளைத் திறந்து, நமது சிந்தனைக்கு வேலை கொடுப்போர் மீதுதான் ஆர்வம் துளிர்க்கிறது.

வாசகனோடு எப்போதும் பேசிக் கொண்டே இருப்பவன்தான் நல்ல எழுத்தாளன். புத்தகத்தை வாசித்து முடித்த பின்பும், நம்மோடு பேசிக் கொண்டே இருக்கிறானே - நம்மைத் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருக்கிறானே- அந்த எழுத்தாளனை, அந்த எழுத்துகளை, அந்தப் பிரதியைத்தான் மனப்பூர்வமாக நேசிக்க முடிகிறது.

சிராஜ் மஷ்ஹூர்



பேசவும் பகிரவுமாய் ...

வெகு நாளைக்குப் பிறகு
இன்று கவிஞராய் ஆயினேன்.
எனக்குள்ளிருந்த கவிஞருக்கு
இத்தனை நாள் என்னதான் ஆயிற்று ?
அவன் இருந்தானா இல்லை இறந்தானா ?

பின்னிரவின் அடர்ந்த இருளில்
வழி மாறிச் செல்கிறது நிலவு
காற்று மடல்கள் அதிர்ந்து அடங்குகையில்
எங்கிருந்தோ கேட்கிறது உன் மெல்லிய குரல்.

நிசுப்தம் நிறைந்த மனவெளியில்
வார்த்தைகள் உடைந்து நோறுங்குகின்றன.
பேசவும் பகிரவுமாய்
காத்திருக்கிறது நம் கனத்த இதயங்கள்.

நழுவி வீழ்ந்த நிலவோளியின் கீற்றுகள்
நாளை ஒரு போழுதில்
நம் விரல்களின் இடையே வந்தமர்ந்து
மனதைக் கோதி விடும்.

காத்திருப்போம் இங்கு
கனிந்து பேசவும் கலந்து பகிரவும்
கனவுகளா இல்லை நம்பிடம் ?

04.07.2013

விலை: 200 திளங்கை ரூபாய்

வெளியிடு: சமூக அரசியல் பற்பகம்
117, பட்டினப் பள்ளி வீதி
அக்கரைப்பற்று 02